

בעיר קראקא

במשך שנים רבות פיטמו את המטבח היהודי
בבשר טריפה, סיפור מזעזע שאירע בזמן כהונתו
של הצדיק הקדוש רבי נתן נטע שפירא
זצוקלה"ה, בעל מחבר ספר "מגלה עמוקות".

יו"ל ע"י

חברת מקיצי נרדמים

ספר
מלחמת קדש
בפרשת ניקור החלב

תוכן הקונטרס
לגלות מצפונם — למענה נעלמים
להעלות מטמונים

א. מדוע לא עלתה ארוכה לשבר בת עמי? על מה ולמה לא עלה ביד הרבנים הצדיקים גודרי גדר ועומדי בפרץ להעמיד הדת על תלה ולסדר סדר ניקור הבשר באופן נעלה?

ב. יתגלה השתלשלות הענינים מאז שבאו על האמת כי הבשר עם החלב נמכרין יחד להקונה. והמון בני ישראל נכשלין יום יום בכמות ענק של אבילת חלב, ופעולת העסקנים לעורר לבב הרבנים המכשירים ושאר רבנים, ואופן תשומת לב הרבנים להמצב ופעולתם.

ג. מי הם נוטלי חלק בראש למנוע שיפור המצב שבגינם בעוה"ר אובלין אלפי אלפים כזיתים חלב מדי יום ביומו בני ישראל בשרים שומרי תורה ומצות.

ד. הזיוף הגדול של ס' פרי תמרים שזייפו וסילפו רבני תורת משה באופן נורא ומבהיל אשר כמיהו לא נהיתה מימות המשכילים הראשונים שהחריבו מדינת אשכנז בעקירת עיקרי ויסורי התורה. ע"י נתוח לנתחים תורת משה רבנו.

ה. סדר התשובה להמזיפים הנ"ל וכן המסייעים להם במישרים או בעקיפין ועונש המר והנמהר המעותר להאינו שב כראוי ומכשיל עוד היום רב יום ביומו אלפי אלפים נשמות כשרות ונקיות בטומטם מאכ"א המטמטם הלב והמוח שעלול להעביר על הדת רח"ל.

ו. רבנים המחזקין ידי אוכלי ומאכילי חלב — וכן רבנים האוכלים בעצמם בשר — וכן רבנים היושבים בחיבוק ידיים מה יענו ליום פקודה — ציור מדומה מסדר דין וחשבון לרב גדול תיח ויר"ש שלא לקח חבל במחאה עבור הבשר — המשא ומתן של הרב עם ב"ד של מעלה.

ז. ועוד הרבה ענינים נחרצים ויסודיים לאוכלי בשר — להאינם אוכלין — להמוחין באובלי בשר — ולהאינן מוחין.

עיון בסוף הספר קינה לקנות בכל עת צרה על חורבן הדת באכילת נבילות וטריפות חלב דם שהוא מקור ושורש כל צרות ישראל בכל עיון ועיון בכל התפצרות הי"י.

הצאתי לאור בחמלת ד' עלי בזכות אבותי ורבתי הקדושים

הק' שלום יודא גראס

אבדק"ק האלמין

ברוקלין נוא יורק

שנת תשמ"ה לפ"ק

הקדמה

מאחר וימי התשובה כבר בשער, אנו רוצים בזאת לעורר את הלבבות הרדומים, ולכן אנו מדפיסים כאן מחדש את הסיפור "בעיר קראקא", שכל מי שקורא את הסיפור בוודאי נדהם, ובאין ספק שיהיה הסיפור השפעה טובה על הקורא. מהסיפור הזה גם ניתן לראות בכירור מה הוא העונש החמור של מאכיל נבילות וטריפות, וגם רואים שבגלל זה מתים יהודים בגיל צעיר מאוד ובאופן פתאומי (כפי שאנו שומעים כאן לאחרונה ואיננו יודעים למה) קוראים לציבור במודעות לחזור בתשובה ולהגיד את כל התהלים וכדומה ואין יודעים היכן להתחיל לשוב בתשובה) ועוד יותר ניתן לראות מכאן שאפילו רב שהוא כל כך גדול כמו הבעל "מגלה עמוקות" זי"ע גם ניתן היה לרמות אותו כל כך הרבה שנים ותחת נשיאותו בעירו נתנו לכל בני העיר לאכול נבלות וטרפות רח"ל באין מפריע, ולכן על כל יהודי בימים אלה ליחבונן טוב כמה שנעשה מסביבו, ויעשה חשבון כמה והיכן אוחזים, ובכדי לערוך את החשבון בקלות יתר.

העתקנו קטע מהספר ברית מטה משה שהודפס בשנת תס"א שמשם ניתן לראות שאפילו בזמנים ההם מאחר ושחטו במהירות מסווגת זעק המחבר שזה ממש נבילות וטריפות, והוא כותב שהשוחטים מתעייפים ומאבדים את ההרגשה ועוד מכשולות, מכל שכן בזמנינו שהמכשולות שהיו בזמנים ההם הוכפלו חייב כל יהודי להזהר ולדעת מה הוא אוכל.

כן אנו מדפיסים תשובה משו"ת בית הלל מהגה"צ ר' הלל מקאלאמייע זי"ע שמשם רואים שמחטא זה של אכילת נבילות וטריפות מתים ילדים קטנים רח"ל, ואינם קרואים יותר בניו של הקב"ה (אפילו כשהולכים למקוה וקובעים עיתים לתורה כל יום). כן הדפסנו מרבה של שאמלוי זי"ע דברים מענינים בענין המכשולות בשחיטה, ובפרט מה שהוא מספר בשם רבה של צאנז זי"ע ש"ע"י אכילת נבילות וטריפות ירדו קהילות רבות מדרך הישר, ושלא נרמה את עצמנו שאנו יותר טובים מהם, כי לא רק בדרך הזה שחונך בארה"ב, אלא אפילו בקרב אלו שתונכו במולדת הישנה באירופה רואים הבדל ניכר איך שנראו אז למה שהם היום, ועל אף שכאן הלבישו

שטריימלים וקאפוטות, אף שבאירופה היו מגולחים, כל זה רק בחיצוניות, אך בפנימיות הם הרבה יותר גרועים.

וכל זה נובע מכך שאוכלים מאכלות אסורות כפי שכתוב בפרי חדש וכפי שהרמ"א כותב שם (ביו"ד סי' פ"א סעי' ז') שאשה המינקת שלא תאכל דברים שהם אסורים (והט"ז והש"ך אומרים שכל זה מדובר אפילו אצל אשה שצריכה לאכול זאת בגלל פיקוח נפש, אסור לה להניק את הילד) ועל כך אומר הפרי חדש ז"ל שבגלל שבזמנינו לא נזהרים על אותם הדברים, לכן הילדים יוצאים לתרבות רעה, והרבה מהם הם בעלי עזות פנים של הדור הזה וכו' ואפילו כשאומרים להם מוסר הם אינם שומעים זאת. עד כאן מצוטט מספרו של הפרי חדש.

ובדיוק אותו דבר כותב הגאון החיד"א זי"ע בספרו מחזיק ברכה על הרמ"א המוזכר לעיל, כשרואים מלים כאלו של גאונים וצדיקים היו צריכים להסתכל האם אצלנו אין המצב דומה, שומעים מדי יום ביומו סיפורים על ילדים מבתים חרדיים דברים שלכאורה היו מתאימים לקרוא לילדים שנולדו אצל הורים המתגוררים ביערות, וזה מה שכתוב "רוב ילדים" ואילו אצלנו זה רק מיעוט תדעו שהמספר גדול יותר, כי לא כל המעשיות מגיעים לאנשים, וכשכל אחד יידע מכל הנעשה היה כבר מזמן חושך בעינים, אך לדאבון כולנו העינים כבר מזמן תועות ממאכלות אסורות ולא שומעים ולא יודעים, כפי שכתוב בס' דגל מחנה אפרים בפרשת עקב על הפסוק ומלתחם את ערלת לבבכם בשם הרמב"ם בתשובותיו שהשיב לאלו שהיו להם ספיקות בתחיית המתים, הוא טען שספיקות כאלו נולדות אצל בן אדם רק על ידי אכילת מאכלות אסורות, עד כדי כך שיש להם ספיקות אפילו ביי"ג עיקרים.

גם צריכים לערוך חשבון הנפש על מה שהבאר מים חיים כותב בפרשת חיי שרה וז"ל: בדורותנו אנו שאם בא מישהו וסכין בידו ואומר שהוא שוחט ובודק ומומחה מאמינים לו וכלל אין מבררים עליו, ואומרים שמן הסתם כל מי שמצוי אצל השחיטה מומחה הוא, ואותו דבר ביין חלב ודגים א.ד.ג. דברים שיש עליהם חשש איסור כשקונים דברים כאלו שיש לבדוק שלא יהיו בהם חלילה תולעים, אז הוא אומר לעצמו שמן הסתם הוא יהודי חרד ולא יתן לאכול משהו שאסור באכילה, אך כשמגיעים לעניני כספים כאן הוא מפסיק להאמין עד שהוא לא ישאל ויחקור היטב מי הוא אותו אדם האם הוא נאמן, האם ניתן להאמין לו או לא, ולבסוף כשהוא כבר נותן לו את הכסף, הוא מביא עדים וחותמים ונותנים, והוא עדיין רועד כל הזמן האם

קנט

הוא יחזיר לו את הכסף. עד כאן דברי הבאמ"ח. (יש לעיין בפנים הספר היכן שהוא מאריך יותר בענין).

עתה בכל ביקור בחנות היה צריך לעשות את אותו החשבון כשנכנסים לחנות לקנות משהו ורואים על המוצר חותמת של רב שהוא אינו מכירו כלל, ואפילו אם הוא כבר פעם שמע עליו הוא עדיין אינו יודע איזה סוג אדם הוא, ואז באמת הוא היה צריך לחשוב בלבו האם באותה שיטה עיוורת הוא גם היה מאמין לו בעניני כספים, ואותו דבר בכל הקשור לקעיטערער ומסעדות.

כן צריך כל יהודי תמיד להעמיד לפני עיניו את מה שהחפץ חיים כותב בספרו מחנה ישראל שחייל יהודי שאל אתו מה עליו להעדיף, הוא יכול להיות במחלקה שהמפקד הוא אדם טוב וירשה לשחוט ולאכול כשר אך הוא ייאלץ לעבוד שם בשבת, או שיעדיף מחלקה אחרת ששם הוא לא יוכל לאכול כשר אך לא ייאלץ לעבוד בשבת, ואז הוא בא לחפץ חיים ושאל מה עליו להעדיף, והחפץ חיים הורה לו ללכת למחלקה היכן שמחללים שבת, והטעם שאמנם שבת הוא איסור סקילה אך כשהוא ישוב הביתה הוא יוכל לשמור הרבה שבתות, אך כשהוא יוכל נבלות וטרפות "הפגם ישאר בנשמתו לעולם" עד כאן דברי החפץ חיים.

כשמתכוונים בדברים אלו של החפץ חיים היה חייב כל אדם לערוך חשבון נפש עד כמה חייבים להזהר מלאכול נבלות וטרפות כי זה נשאר עד עולם ואף אחד לא היה מכניס את עצמו לספקות בענין זה בגשמיות וכל שכן ברוחניות. ועל כן החי יתן אל לבו כל זמן שעוד ניתן בימי התשובה ושלא ירמו את עצמם בתירוצים שונים, ושכל אחד יידע שעל כל כזית של בשר בהמה שאוכלים פה בארצות הברית משחקים בספק נבלה וטריפה, ואין כל חילוק איזה חותמת יש לבשר הבהמה. ובעופות חייבים גם כן לדעת מי הוא השוחט וכמה הוא שוחט לשעה מבלי שהוא נח, והאם לא מדובר בשחיטת מכונה, ובשום אופן לא לסמוך על השם שיש על החותמת, ובזכות התשובה כולנו נזכה לישועה ונתברך בברכת כתיבה וחתימה טובה בכלל כל ישראל אמן.

***

שני הקצבים
מאכילי נבילות וטריפות חלב ודם
בעלי תשובה
קראקא שמ"ו — נוא יארק תשמ"ו
הסיפור שאירע בקראקא חוזר על עצמו בארה"ב

הופיע מחדש הסיפור המזעזע שאירע לפני 400 שנה, שזיעזע את העולם כולו ובמיוחד את יהודי אירופה. מומחים מעידים כי הסיפור הזה הוא המזעזע והמעניין ביותר שאירע בכלל ישראל בכל הדורות. תוכן הסיפור:

1. מה שקצבים מסוגלים לעשות
2. גדולי ישראל נופלים במלכודת
3. דרך ושיטה לרמות את כלל ישראל באכילת נבילות וטריפות.
4. קצבים מחלקים צדקה ביד רחבה לכל נושא ונצרף.
5. לקצבים מקום מכובד בכל עניני הקהילה ועומדים במרכזה.
6. מקום מיוחד בשמחות ובאירועים משפחתיים מוכן עבורם בכל אירוע.
7. הבחורים המכובדים היפים והטובים ביותר חתניהם.
8. בית החיים מתמלא בנשמות של צעירים שנקטעו ברמי ימיהם.
9. אנשים צעירים משאירים אלמנות ויתומים ל"ע.
10. ילדים צעירים נפטרים מן העולם ללא עת ומשאירים הורים מלאי צער.

11. העיר כולה על גלגלים.
12. אלפי קילוגרמים של בשר נזרקים לאשפתות.
13. כלים בערך של מליוני דולרים נשברים ונזרקים לזבל.
14. עשרות בחורים ואברכים תלמידי חכמים עוזבים את הדרך הישר.
15. מנקרים מאכילים חלב ודם לעיר שלמה ששמה קראקא במשך עשרות שנים.
16. תלמידי חכמים — רבנים — דיינים — גאונים וצדיקים — ראשי ישיבות כלי קודש — סופרים — שוחטים — מלמדים — בני ישיבות — חסידים ואנשי מעשה — תינוקות של בית רבן ועשרות אלפי משפחות חשובות אוכלים נבילות וטריפות חלב ודם עשרות שנים.
17. בכיות ויללות עד לב השמים בכל קראקא.
18. ה"מגלה עמוקות" גוזר עשרות תעניות בגלל עשרות המגיפות.

בעיר קראקא

גם מי ששקע בעמקי הטומאה, והוא עמוס בחטא ושרוי בתהום השפלות, יכול לפרוץ לו דרך תשובה להטהר ולהזקק, להמריא עד שמי שמים ולהגיע למעלות קדושים וטהורים

בעל מגלה עמוקות

הגאון ר' נתן נטע שפירא נולד בשנת שמי"ה. הוא היה נכדו של ר' נתן נטע שפירא הקודם, שכיהן ברבנות בעיר הורודנא וחיבר פירוש על הספר שערי דורא וגם פירוש על רש"י על התורה בשם "אמרי שפר". בשנת שעי"ז התחיל לכהן כרבה של קראקוב, שם החזיק ישיבה גדולה ועל תלמידיו הרבים נמנה גם הגאון ר' שבתי כהן (הש"ך). בנוסף לגאונותו בנגלה היה גם מפורסם בתור גאון בתורת הקבלה, וידוע כאיש קדוש וטהור. חידושיו על הרמב"ם בשם "חידושי אנשי שם" מודפסים בכל השס"ס. אולם הוא ידוע בעולם בעיקר בגלל ספרו "מגלה עמוקות", אשר בו הוא מפרש את הפסוק "ואתחנן" במאתיים חמשים ושתיים פנים. גם פירושו על התורה נושא את השם "מגלה עמוקות".

נתבקש לשיבה של מעלה יום ד' אב שנת שצ"ג, בהיותו רק בן ארבעים ושמונה שנים. על המצבה שלו חרות בין השאר: "הוא שאומרים עליו שדבר אתו אליהו פנים אל פנים", זי"ע.

בעיר קראקא

גם מי ששקע בעמקי הטומאה, והוא עמוס בחטא ושרוי בתהום השפלות, יכול לפרוץ לו דרך תשובה להטהר ולהזקק, להמריא עד שמי שמים ולהגיע למעלות קדושים וטהורים

בעל מגלה עמוקות

הגאון ר' נתן נטע שפירא נולד בשנת שמי"ה. הוא היה נכדו של ר' נתן נטע שפירא הקודם, שכיהן ברבנות בעיר הורודנא וחיבר פירוש על הספר שערי דורא וגם פירוש על רש"י על התורה בשם "אמרי שפר". בשנת שע"ז התחיל לכהן כרבה של קראקוב, שם החזיק ישיבה גדולה ועל תלמידיו הרבים נמנה גם הגאון ר' שבתי כהן (הש"ך). בנוסף לגאונותו בנגלה היה גם מפורסם בתור גאון בתורת הקבלה, וידוע כאיש קדוש וטהור. חידושויו על הרי"ף בשם "חדושי אנשי שם" מודפסים בכל השסיים. אולם הוא ידוע בעולם בעיקר בגלל ספרו "מגלה עמוקות", אשר בו הוא מפרש את הפסוק "ואתחנן" במאתיים חמשים ושתיים פנים. גם פירושו על התורה נושא את השם "מגלה עמוקות". נתבקש לישיבה של מעלה יום ד' אב שנת שצ"ג, בהיותו רק בן ארבעים ושמונה שנים. על המצבה שלו חרות בין השאר: "הוא שאומרים עליו שדבר אתו אליהו פנים אל פנים", זי"ע.

בעיר קראקא

גם מי ששקע בעמקי הטומאה, והוא עמוס בחטא ושרוי בתהום השפלות, יכול לפרוץ לו דרך תשובה להטהר ולהזקק, להמריא עד שמי שמים ולהגיע למעלות קדושים וטהורים

יסורי יתומים

בשנת שמ"א לאלף הששי נפטד בקראקוב קצב אחד והשמיד אחדיו יתום קטן כבן ארבע. על יתום זה נכמרו רחמיו של אחד מדודיו, קצב גם הוא, והכניס אותו לביתו. הדוד הזה היה אדם קשה מאוד, בור וגס דוח, ונוסף לכך גם גידל בביתו עוד יתום שני. המילה "גידל" באה דק לתפארת המליצה. למעשה העמים על כתפי היתומים הדכים את העבודות הקשות ביותר, ויחד עם זאת לא נתן להם מספיק לחם לאכול ולא בגד ללבוש ולא נעלים לדגליהם.

השכם בכוקר, בעוד בחוץ שודדת אפלה, נאלצו היתומים להנחק מהשינה המתוקה, לקום מהמיטה וללכת לאיטליו, שם הוטלו עליהם עבודות שחורות. בחורף היה הכפוד "חותך", באצבעותיהם כמו בסכינים, כעת שהם ניקו את הכלים במים קרים כקרח. אילו היו ישנים יותר ומקבלים יותר מזון, לא היה הקוד גודם להם סבל כה קשה. אך הם אף פעם לא ישנו שינה מספיקה ואף פעם לא אכלו לשובע. תמיד היו סובלים מקוד וחיוורים מחמת חוסר שינה וחרפת דעב.

הרודה לא היתה יותר טובה מהרוד. "קרחת" נתנה להם לאכול... וכאשר אחד מהיתומים היה נופל אין אונים מדעב ומקוד, היו "מחזידים אותו לתחיה" על ידי מכוח ומהלומות ומוהידים אותו לעבוד במדץ ולא להתעצל.

רעב בין עיניהם

היתומים גדלו ללא תודה ולא לימדו אותם שום דבר. הם היו דחוקים מכל זיק של יהדות: לא ידעו מהי חפלה ומה זה מנהג יהודי, ואף לא לקרות את האלף בית. כשהם הגיעו לחקופת ההתבגרות, הם החחילו להבין עד כמה עלוכים חיייהם ומה קשה גדולם. הרגישו את עצמם מושפלים ונחוחים, מוזנחים ובודדים ללא אח ורע שדייכו את דיבם. תנאי חיייהם המדים הפכו אותם למין אדחיי-פרחי מסדבלים ומגושמים. הרעב הציץ חמיד מבין עיניהם כמו מעיני זאבים ביעד. כולם החדחקו מהם, כי הם נדאו כמו ילדי ג'ונגל: מלוכלכים ומגודלי פרע, יחפים, קדועים ובלואים.

באותם הימים היו הרשויות בקדאקוב גובים מס כבד מבשר כשר, כך שמחידו היה גבוה מאוד, ודק אנשים אמידים היו יכולים להרשות לעצמם את התענוג לאכול בשד בימות החול. אנשים בעלי הכנסות נמוכות היו טועמים בשד דק בשבת. כיון שמדבית הלוקוחות באיטליו היו מהשכבות הגבוהות, בעלי הממון, היו שולחים להם את מנות הבשר הביתה. מלאכה זו הוטלה כמובן גם היא על כתפי היתומים. היתה להם איפוא עבודה כפולה: השכם בכוקר היו עובדים עבורת פרך כמה שעות באיטליו עצמו, ולאחד מכן החל משעה שמונה-תשע בכוקר היו יוצאים לחלוקת הבשר בכתי הנגידים.

בסיימם את עבודות-הפנים של האיטליו: להפשיט את העורות, לגרם, לחתוך ולנקד, לנקות ולשטוף — היו מעמיסים על כתפיהם הרכות סלים עם עשדות קילוגדמים של בשד ומדיצים אותם למדחקים של פרסאות על פני כל העיד. אם העיזו לבקש שיתנו להם מקודם לאכול, היו הרוד והרודה מפליאים את מכותיהם בגלל "חוצפה שכזו!" ומכדיחים אותם לצאח לשליחיותיהם, כשכטניהם מחכורצות מדעב.

"כאשר תביאו את הכסף מחלוקת הבשר, נלעית לכם את הכדס באוכל"... קבעה

הרודה.

לא היתה להם איפוא שום כדידה, והם נאלצו לציית. בלילה, על משכבי הקש הצונונים היו בוכים על מד גדולם, ומרטיבים את הקש ברמעוחיהם, דמעות של יחומים חסדי ישע — אך לבכיים לא היתה אוזן קשבת.

מציאה

פעם מצא אחד היתומים מטבע בעלת ערך ניכר, בתחילה רצה היתום לקנות תמורת המטבע מנה הגונה של אוכל, כדי לאכול פעם בחיים לשבעה, אך לאחר הרהור נוסף, עלה במוחו רעיון לעשות עסק כלשהו עם המטבע, וברוח שיפול בחלקו — לקנות לחם!

הוא הלך לרובע הנוצרים וקנה שם נתח גדול של בשר טרף. ולמחרת בבוקר, כאשר מסר לו הדוד את הסל עם מנות הבשר לחלוקה בין הקונים ולהביא כסף תמורתן, הוא מכר גם את נתח בשר הטרפה שלו בתור בשר כשר, וקיבל מחיר גבוה בהרבה מזה ששילם, את הכסף שהרויח הסתיר הסתר היטב, וכאשר אחיו לצרה חזר גם הוא מסיבובו בין הלקוחות, הוא לקח אותו והלך אחר לרחוב נידח, ושם קנו לחם, גבינה ובירה, ושניהם ערכו סעודה כדת...

הכסף מנין? שאל השני.

מצאתי! היתה התשובה.

והאח-לצרה לא שאל שאלות נוספות...

כעבור זמן מה קנה שוב נתח בשר טרף, שם אותו, למחרת, בין מנות הבשר הכשר — ושוב נפל בחלקו רווח ניכר אחר הצהרים התחמק שום עם עמיתו לרחוב הנידח, קנה דברי מאכל בשפע, שהספיק להם לסעודה דשנה.

היכן השגת כסף, היום? הקשה החבר היתום שוב.

גם היום נפלה לידי מציאה — בא המענה.

כך התנהל הענין כמה ימים: רכישת בשר טרף, עירבובו עם הבשר הכשר ומכירתו במחיר גבוה. צרכני הבשר היו קונים אצלם את הבשר ללא פקפוק, בהיותם בטוחים שהבשר כשר למהדרין. האיטליז של הדוד עמד תחת השגחה מעולה, ואף אחד לא העלה את החשד שעלולים להביא להם בשר ממקום אחר...

נתחי בשר הטרפה הלכו וגדלו מיום ליום, וכך בכך גדלו גם הרווחים. וכך מיום ליום יכלו שני היתומים להרשות לעצמם לבזבז יותר ויותר כסף על ארוחות יקרות ומעדנים משובחים. החבר התחיל לפקפק בקשר למקורות הכסף ויום אחד הטיח בפני מאכיל הטרפה:

"אל תפטם אותי יותר בתירוץ השקוף שאתה מוצא מציאות! קורה שמוצאים פעם, פעמיים, אך לא יום יום! עזוב אותי עם השקרים שלך — אמור לי את האמת, מנין אתה משיג את הכסף?"

אך הלה החריש וסירב לגלות את האמת.

"שינינו הננו יתומים באותה מדה!" לחץ עליו החבר "לשינינו אין לא אב ולא אם, לא אח ולא אחות... שינינו שקועים באותו בוץ וגורלנו גורל אחיד, האם אינך יכול לבטוח ב?"

מאכיל הטרפות נתרכך,

הב לי את ידך בחקיעת כף שלא תספר לאף אחד ואז אגלה לך..."

השנים תקעו כף, ולאחר שהחבר נשבע לשמור על הסוד "עד עולם" — סיפר לו הלה על מעשי הנבלה אותם הוא מבצע יום יום כדי להרוויח את הכסף.

תאוות הבצע

כדי להגדיל את ה"עסק" הוא לימד את עמיתו לעכב אצלו סכומי כסף מהפדיון היומי עבור הבשר שהוא מחלק, לקנות בכסף בשר טרפה ולמכרו בתור בשר כשר במחיר גבוה יותר, ולמחרת להחזיר לדוד את הקרן, ולהמשיך לסחור בכספי הרווח, שילכו ויגדלו מיום ליום.

בהיותם בורים גמורים וחסרי חינוך לחלוטין, לא יכלו כלל להעריך את גודל הפשע שהם מבצעים. חוץ מזה היה בכך מעשה שטן כדי להכשיל יהודים מאכילי טריפה, כי ה"עסק" התקדם בצעדי ענק והתפתח והתרחב ללא מעצור. בזה אחר זה הפכו המטבחים של משפחות חרדיות לאין ספור למטבחי טריפה.

במשך שנה שלמה המשיכו שני החברים כתרמיחם הנפשעת: עירבוב בשר טריפה בתוך הזבשר הכשר, וכך להגדיל את הפדיון ולשלשל את ההפרש לכיסם.

תאוות הבצע שלהם לא ידעה מעצור, ולמרות שחסכו כבר סכום הגון ע"י מעשיהם המבישים, חיפשו דרכים כיצד להגדיל את ה"עסק". הם נדברו ביניהם שאחד מהם יתחיל בכוונה תחילה לריב עם הדוד ולהחריק את החיכוכים עד כדי שהדוד יסלק אותו מהעבודה, ואז הוא ילך ויציע את עצמו לעבודה באיטליז אחר באיזור מרוחק, אפילו בשכר נמוך ביותר, ולו רק תמורת אוכל בלבד. אין דבר, זה ישתלם! כי על ידי כך תינתן להם האפשרות להפיץ את בשר הטריפה בין הלקוחות החדשים ולגרוף רווחים נוספים.

פרובוקציה

אומר ועושה: היתום המבוגר יותר פתח בכוונה בשורה של פעולות פרובוקטיביות כדי לעורר את חמתו של הדוד. הוא עבד באיטיות משגעת, רטן כל הזמן ועשה "משגים" על כל צעד ושעל. כשהדוד היה מעיר לו על כך, היה עונה בחוצפה ובהתברכות ובצפצוף ארוך... לבסוף נתמלאה הסאה, הדוד סילק אותו מהעבודה ושלח אותו "לכל הרוחות"...

הוא השאיר איפוא את כל הקונים בשכיל חברו והוא עצמו הלך לקצב השני של קראקוב והצליח להתקבל לעבודה אצל קצב אחר, שגם באיטליוזו מכרו רק בשר כשר למהדרין...

כאן חזר מחדש התהליך המביש. כאשר שלח אותו ה"בוט" החדש לחלק כמות של כך וכך קילוגרמים בשר כשר, הוסיף משלו כמה נתחים של בשר טרפה שרכש לפני כן אצל הגוים במחיר זול, ומכר גם אותן בתור בשר כשר במחיר יקר — ואת הרווח הנקי מהפרשי המחירים היה משלשל לכיסו.

שני החברים, למרות שעבדו באיטליוזים רחוקים זה מזה, המשיכו בחשאי להיות שותפים בעסקיהם השפלים. הם נשבעו זה לזה בתקיעת כף לא להעלים זה מזה אף

קעא

פרוטה אחת. הם היו נפגשים לעתים קדובות, במקומות מיועדים, נסתרים מעין זדים, כדי לספור את צרודות כספיהם ולסכם את הדווחים, וכן ללבן "בעיות עסקיות": כיצד לתכנן את הענינים, והיכן להשיג כשר טריפה והאיטליו שלנו ילך וישגשג, עד שנהפוך שנינו לקצבים גדולים! אם נשקיע אותם מאמצים ואותו עמל ויגע, שאנו מבוזזים עכשיו בשביל אחרים, כדי לבנות את עצמנו — נגיע לבסוף לעושר רב! בהתאם לתכנית שתוכננה מראש, השאיד היתום הצעיד את הרגל באמצע הניסוד, ובהכרזו שהוא עוזב את העבודה ברגע זה כדי להיות שותף עם חבירו, הסתלקו שניהם מהאיטליו.

אטליו משלהם

הם שכרו להם חנות בשביל איטליו, קנו להם עגל והביאו אותו לשחיטה בבית המטבחים, שילמו עבור השחיטה והבריקה המהודרת למהרדין מן המהרדין, וכן את כל ההיטלים והמסים הגבוהים, שייקרו מאוד את הבשר, ובעת ובעונה אחת שכרו מחסן במרתף של בנין באיוו סמטה נדחת באיוור מרוחק ברובע הנוצדים, מקום שם שחטו בעצמם עגל נוסף, שבשדו עלה להם בזיל הזול, ואח"כ עידבכו את שני סוגי הבשר, מכרו הכל בתוך כשר והדווחו כפליים. קונים היה להם לרוב, הם המשיכו לספק בשר ללקוחות של מעביריהם לשעבר, ואף דכשו לקוחות חדשים באיוורים המרוחקים ביותר העניקו הנחות על ימין ועל שמאל, השכילו להמציא לצדכונים השונים את החלקים המתאימים, וחילקו עצמות כתוספת חינם, וכולם היו מרוצים, אף אחד לא יכול היה להעלות את החשר הקל ביותר, שיש להם עסק עם מאכילי טריפות מהסוג הגרוע ביותר. היתכן? הדי כל כך הרבה שנים קונים אצלם בשר ואף פעם לא אידעה שום תקלה?

הם עברו בוהדות רבה. הקפידו להחזיק באיטליו דק כמויות בשר כאלה שיתאימו לכמות שנשחטה בשבילם בהשגחה המעולה. בכל פעם שהמשגיחים באו לערוך ביקורת, הם מצאו שהכל בסדר ללא כל דופי, את בשר הטריפה החזיקו במחסן נסתר, ומשם היו מוציאים אותו ובאין דואים משווקים ללקוחות.

העסק מתפתח

העסק הלך והתרחב משבוע לשבוע. בערכי שכחות ובערכי חג היו כבד צדיכים לשחוט כמה בהמות, כי הביקוש הלך וגבר. עקרות הבית ידעו שאצל שני הקצבים החדשים אפשר לקנות את החלקים הטובים ביותר במחיר הזול ביותר. הודות למוניטין שיצאו לאיטליו שלהם הצליחו לחדוד לבתים האמידים ביותר, רכושם הלך וגדל מיום ליום, הם דכשו מיבנה גדול עם דפתות וכן קנו להם דירה בשבילם. סוחרים נכבדים ופריצים מהסביבה היו מכאי ביתם ועשו אחם עסקות גדולות בדאשי בקר, צאן וכבשים.

אצל הקצבים האחרים ירד הפדיון במידה ניכרת, והיו כאלה שנאלצו לסגור את עסקיהם בגללם. אף אחד לא היה יכול להתחרות בהם. הם הפכו לבעלי המקצוע המומחים ביותר בענף. קצבים ותיקים היו מצפים בידאת הכבוד למוצא פיהם. השנים התחילו להתלבש יפה ובכל ההידור. שדכנים התדפקו על פתחיהם והציעו להם את השידוכים הטובים ביותר, הם פיזרו נדבות ותדומות לצדקה ולמטרות צבדיות ביד רחבה.

בשעות הקטנות של הלילה הפכו להיות שוב "שוליוח" של קצבים, בעמלם קשה, במחסן הסתר שלהם כסמטת הנוצרים, לשחוט, לפשוט את העור, לגרם, לנסר ולחתוך ולהפריד את החלקים של כשר הטדיפה: כשעות הבוקר שוב עברו באיטליו שלהם בכשר הכשר. אך אחד הצהדים, לאחד שגמדו את השיווק והחלוקה של הכשר הכשר והטרף, וכסף הפדיון הגדיש את כיסיהם, התקשטו בכגדי הפאר וצעדו על פני דחוכות העיד עקב בצד אגודל כרוב הוד הדרד וחשיכות ...

שומרי סוד

הם חיו חיי רווקים, ללא אשה וללא ילדים, גם משרתים לא היו להם, כך שאף אחד לא ידע על מעשיהם הנפשעים, ואף צל של חשד לא נפל עליהם. ברבות הימים נשאו להם נשים, אך גם אז השכילו בתחבולות מתחכמות, להעלים ולהסתיר את מעשיהם הנתעבים, כך שאף נפש חיה לא ידעה על כך. אחרי החתונה ניהלו את אודח חייהם ביד רחבה כיאה לגבידים בעלי מעמד. ביתם היה פתוח לדרווחה, וכל אודח חשוב שהגיע לעיד התאכסן אצלם ונהנה מידם הנדיבה. הם התגודדו באחד הכתים היפים ביותר בקדאקוב. שני השותפים החזיקו ידיות פאר גדולות, שתפסו בנין שלם. המשפחות גדלו ונולדו להם ילדים, שפוטמו כמותרות ובתפנוקים. כשהגיעו לגיל חינוך לקחו בשבילם את המלמדים והמחנכים הטובים ביותר. היה להם מספיק חרדים בשביל מודים פריטיים, ומקומות איכסון בשביל בני ישיבה ותלמידי חכמים. הם דכשו להם כלים נאים ודהיטי פאר. המזונן התמלא יותר ויותר בכלי כסף ובכלי זהב ואגרטלי יקרי ערך. את הילדים השיאו בגיל צעיד מאור, והתחתנו עם המשפחות המיוחסות והמכובדות ביותר, כי הכסף היה כשפע רב והם יכלו להבטיח נדוניות גדולות, וגם החזיקו את הזוגות הצעירים על שולחנם, שנים רבות אחרי החתונה. כדי כספני הנדוניא יושקעו ב"משכנתאות" שהניבו רבית ורבית דרבית... הונם ורכושם גדלו מיום ליום. העסקים הכשרים כלבר הביאו להם הכנסה די והותר כדי לחיות חיי עושר ורוחה, ואילו העסקים השחורים השפלים הכניסו להם הון תועפות. אחרי שנים רבות בא עליהם כחטף המשכד בעסקיהם המתועבים, הדבר התרחש באופן בלתי צפוי לגמדי.

קעג

החתן לומד

פעם חזר אחד מהשותפים מנסיעה מסחרית בעיצומו של החורף. ובהיותו עייף מהדרך וקופא מקור, נכנס בלי משים לאחד מחדרי הבית, מקום שם ישב חתנו הצעיר על יד שלחן עמוס ספרים ולמד בהתמדה. הוא השתהה בחדר כדי להתחמם ותוך כדי כך נמשך בכחבלי קסם אחרי ניגון הגמרא הערב, שהשתפך כחלל האויר, בקולו הדק והצלול של חתנו עול-הימים, בענימה לבבית, שהקסימה אותו כל כולו. לפתע הוא שומע מכין צלילי המנגינה, קטעי מאמרים שחתנו משגן מתוך הספרים:

"האוכל חלב או בשר טריפה חייב כרת! על עבירה זו אפשר לכפר ע"י תשובה, אך אם לא עשה תשובה הריהו נכרת מהעולם ואינו מגיע למחצית שנותיו, ברם גם מיתה אינה מעבירה את העוון כליל, והוא חייב לרדת לגהינום ולהישרף במדורים השונים כדי להיטהר מהחטא ולזכות לכפרה מלאה".

"כמה דברים אמורים?" המשיך החתן "אם אכל את המאכלות האסורות בשוגג, בלי כוונה, אבל אם חטא כמזיד וגם החטיא את האחרים טרפות בודון, הרי גם התשובה אינה מועילה, אין לו חלק לעולם הבא ואינו קם בתחיית המתים. הוא נידון להיקלע בכף הקלע לנצח נצחים! גיהנום כלה והם אינם כלים..."

הרהורי חרטה

זעזוע עמוק עבר בלבו של החותן הבור והעם הארץ, מאכיל הטרפות, בהאזינו לדברים שחתנו ציטט מתוך הספרים הקדושים, הוא שקע בכורסה כשפניו סמוקים מרוב בושה, והרהורים כבדים מילאו את מוחו, הוא התחיל לתאר לעצמו מה צפוי למאכיל טריפות כמוהו כשיבוא בפני בית דין של מעלה, יורידו אותו לאלתר לשאול תחתיות כדי להיצלות לנצח באש הגיהנום. תשובה אינה קיימת בשבילו, גם לאחר ביאת המשיח, כאשר כל המתים, ואפילו הרשעים והפושעים (שכבר מירקו את עוונם) יקומו מקבריהם בתחיית המתים, אבל הוא יוסיף להיקלע ללא הרף בכף הקלע. אש הגהינום יכלה, ואילו הוא, ימשיך להיות נידון לייסורי תופת לעולמי עולמים. אימה חשכה ירדה עליו, הוא הרגיש שמדרתו נשפכת בקרכו ונפשו מרה עליו מאד, הוא קם מכורסתו בפיק ברכיים וברגליים כושלות ונכנס למעונו, כשהוא נמצא על סף התמוטטות.

אשתו כמעט הוכתה בהלם למראה דמותו השבורה והרצוצה. פני הקצב שלו, שזרחו תמיד באדמימות שופעת בריאות, היו עתה חוורים כסיד וחרושים קמטי אימה ומועקה, הוא הפיל את עצמו על הספה, עם הפנים למטה ופרץ בבכי מר, צמרמורת עברה בכל גופה לשמע בכיו. הקולות פרצו מפיו בצרימה איומה כמו מתוך גרונו של פר שחוט.

"מה קרה לך?" שאלה אשתו כשהיא רועדת מפחד, "מדוע אתה כל כך בוכה?"

אולם היא לא קיבלה כל מענה. הוא המשיך לבכות ולילל ללא הרף, נחלי דמעות

היהלומים ואבני חן, הוילת המפוארות והגנים הפורחים — לא יחלצו אותנו מצרה זו, ולא יוכלו לגרוע במאומה מהסבל האיום המצפה לנו... יוים הדין אינו רחוק! כבר עברנו כמעט את מחצית שנותינו ואין לנו כל סיכוי להאריך ימים... כי שנינו חייבים כרת! זה העונש הראשון בסדרת העונשין שיחולו על ראשינו: להיכרת מן העולם בדמי ימינו! ואם תאמר שהמרות אינו מפחיד אותך, שהרי רק פעם אחת מתים ולא פעמיים, ולא חשוב לך מתי זה קורה? אם כן ידוע תדע שרק אז, דווקא אחרי שנסתלק מן העולם, מוכנים ומזומנים בשבילנו ייסורי תופת כאלה שאי אפשר להעלותם בדמיון אנושי! אלף אלפי מיתות משונות נכונות לנו!..."

וכאן חזר בפניו על הדברים ששמע זה עתה מפי חתנו, שקרא אותם לפי תומם מתוך ספרי הקודש: כל גזר דינו של מי שמאכיל נבלות וטריפות ומחטיא את הרבים, שגם החשובה אינה מכפרת עליו ושאיין לו תקנה עולמית, והוא הוסיף בקול דווי מרירות ויאווש:

"הגע בעצמך, זה שלשים שנה אנו מציפים את העיר בכשר טריפה, וכמה מאות ואלפים יהודים תמימים נכשלו על ידינו בעבירות חמורות ביותר! ראה מה גדול כוחו של השטן! עיר כמו קראקוב המלאה סופרים וחכמים, צדיקים וחסידים, רבנים ואנשי מעשה, ואף אחד אינו מעלה נגדנו אף חשד קל שבקלים! כולם מבשלים ואוכלים את בשר הפיגול שאנו שוחטים לילה לילה! בני המשפחות החרדיות ביותר קונים אצלנו בשר ללא כל פקוק, בחתונות המפוארות ביותר, בסעודות בר-מצוה, בסיומי הש"ס, ב'קידושים' של שמחת תורה, שבהם משתתפים יהודים עם שטריימלאך וקפוטות של משי וקטיפה, מעלים על השלחנות נתחי בשר הפיגול שלנו, נבלה וטרפה, חלב ודם! מה יתרון לנו מכל העושר שלנו? האם אנו אוכלים בשתי כפיות בבת אחת? האם הבטן אינה שבעה מלחם ובצלים באותה מידה שהיא שבעת מעוגות קרם ומאומצות בשר הודו? שנות חיינו המעטות חולפות כצל עובר וכענן כלה... ואז נצטרך להתייצב בפני בית דין של מעלה למסור דין וחשבון על מעשינו! ושם לא יועילו לנו שום תירוצים ושום תחבולות! מלאכי חבלה לאין ספור כבר מצפים לנו כדי לענות אותנו בגהינם, בעינויים קשים ונוראים שאין לתארם, כל הסבל והמצוקות של ילדותנו אצל הודו, יתומים רעבים ויחפים, ייראו כגן עדן לעומת רגע אחד במדורי החופת אשר בשאול תחתיות!..."

לשמע תיאורי זוועה אלה נתקף גם השותף בחרדה עמוקה. גם עליו נפלה אימה חשכה והוא לא ידע את נפשו מרוב פחד מפני העמיד האיום הצפוי לו, ואשר נראה לו ברגע זה מוחשי מאד, ושאיין ממנו מנוס.

שעה ארוכה צעדו השניים, בשבילי הגן המפואר, כשראשיהם רכונים, פניהם חרושי יגון ומעיניהם מציץ היאוש, הם החרישו מרוב הלם, כשמחשבות כבדות ונוגות מתרוצצות במוחם. כל אחד ניסה לתאר לעצמו את הסערה שתתחולל במדורי השאול כשהם יובאו לשם לאחר מותם: דודים מיוחדים מלאים זפת רותחת יהיו מוסקים בשבילים, שפודים ענקיים לוחטים ייתחבו לתוך גופותיהם הטמאות, ובהם יקלעו

אותם לתוך היודות הרותחות. יגמרו כבוד אחד יוכנסו לרוד שני וכן הלאה בלי סוף וכלי קץ. זעקת השבר שלהם לא יישמעו, אנקת ייסוריהם תפולנה על אזניים אטומות. כל השערים יהיו נעולים בפניהם ושועתם לא תגיע אל כסא הכבוד. כי הם הגרועים ביותר מבין עובדי העבירות. דומה שהרשע המרושע ביותר בעולם, לא ביצע במשך כל ימי חייו פשעים כל כך חמורים כפי שהם עשו. יותר משלשים שנה דצופות האכילו יום יום טרפות לעיר שלמה, בהכשילים אלפי יהודים שומרי מצוות, להגיעל בכשר תועבה ולעבוד על איסורים חמורים ביותר!

מחליטים לפנות אל הרב

הם המשיכו לצעוד בדממה כשהם עושים את חשבון נפשם, בודקים ומנתחים את מעשיהם וטובעים בים של חרטה. אחרי הרהורים מרובים וחיטוים עמוקים בתוך נפשם פנימה, קרע אחד השותפים את הדממה באמרו אל חברו:

"אתה יודע מה? הבה ניכנס אל רב העיר ונגלה לפניו את כל לבנו. נתוודה לפניו ודורי מלא על כל עוונותינו ופשעינו ונספד לו על כל המעשים הנתעבים והשפלים שביצענו מאז עמדנו על דעתנו ועד היום הזה, לא נכחד ממנו מאומה! אולי בכל זאת יוכל הרב למצוא בשבילנו פתח לחזור בתשובה.

"אני מוכן לקבל על עצמי כל 'חקון' שיוטל עלי: לחיות חיי עוני ומצוקה, לענות את נפשי בתעניות, לסבול השפלות וכבושת — ובלבד להינצל מהגוד דין הנורא הצפוי לנו כשנסתלק מן העולם. כי איזה ערך יש לסבל ולכזיונות בעולם הזה לעומת ייסורי התופת האין סופיים במדורי השאול בעולם הבא? כאן בעולם הזה יש קץ לכל צרה. שום סבל אינו נמשך ללא סוף. ואילו בעולם הבא נמשך כל דבר לנצח נצחים! "אין לנו שום עצה אחרת! אנו חייבים להפסיק מיד את העסק הנתעב, ולנסות ככל הדרכים לעשות משהו לתיקון נפשתינו..."

שני השותפים שפכו לא מעט דמעה במשך אותה שיחה של חשבון הנפש ולבסוף קיבלו את ההחלטה האיתנה, ששניהם ביחד ייכנסו כאותו ערב אל הרב של קראקוב, להתוודות בפניו על הכל ולבקש ממנו להורות להם דרך לתשובה שלימה, שתכפר על חטאיהם הכבדים.

זעקת שבר

כאותה תקופה, בה התרחש הפשע המביש של הפצת כשר הטדיפה, ישב על כס הרבנות בקראקוב הצדיק והמקובל הקדוש רבי נתן שפירא, מחבר ספר הקבלה המפורסם "מגלה עמוקות". הוא היה איש אלקים, קדוש וטהור, שכל רז לא אניס ליה. עיניו הפקוחות והצלולות חדרו כליות ולב וידעו כל מה שמתרחש בסתרי סתרים, הוא היה בקי בחכמת הפרצוף, ובהסתכלו בפני איש יכול לקרוא את

קול השחיטה

הרופאים מזהירין ממנו
הרופאין מעדיין כי בשר בהמה שבוה"ז שאינו טבעי (כי נזרקין
בזריקות שונות לנפוח הבהמה בזמן קצר אחר שנולד שיהי' גדול פי
כמה ממנו) עלולה להביא חולאים ופגעים רעים על האדם, וכתוכם
חולי הידוע רח"ל, וד' ישמור עמו מכל רע.

פרישות ממנו סימן אבילות על חורבן הבית
בוה"ז שמוחינו ולכנו אטומים מלהרגיש בצער גלות השכינה
ולהצטער בעומק לב על חורבן הקודש והמקדש, מה נעשה למאחז"ל
כל שאינו מתאבל על חורבנה אינו זוכה לראות בבנינה ואף
שמתעניין בתעניות שתקנו חז"ל זהו ג"כ נעשית כמצות אנשים
מלומדה, ולהתענות כל השנה תש כוחנו, ומדחז"ל "כל מי שלא
נבנה ביהמ"ק בימיו כאילו נחרב בימיו נ' ג"כ שחוב עצום מבלי
להסיח דעת מגלות השכינה וצערה על בניס שגלוי מעל שלחן אביהם,
וכ"ג מדברי חז"ל ברכות ר"י פ"א שהשכינה מיללת ע"ז ג"פ בכל יום,
וכן מזהו"ק וכתבי הארז"ל שאריכו מאד בה... לכל בר ישראל לקום
בחצות הלילה ולהשתתף בצער גלות השכינה ואיפסק בשו"ע סי' א',
ועי' גם בסי' תק"ס הרבה דברים לעשות שלא להסיח מצער חורבן
הבית. ומצאתי תקנה מעט, ומרובה הוא לפי ערך הדור (כמבואר
בשער הקדושה לרח"ו דהכל נחשב לפי הדור) להתנזר עכ"פ מבשר
בהמה שמראה לצער (וכמו דקיי"ל בענין בין המצרים) וגם מיין כל
ימות השבוע ויכוון להדיא לכוונה זו ויעלה לריח ניחוח לפני ד' (סודי
הדברים פ' תרומה עה"כ ועשו לי מקדש ד"ה ולגודל).

☆☆☆

בראשית חכמה שער הקדושה (פרק ט"ו) כתב וז"ל: כי המאכלים
הטמאים שהזהירה לנו התורה מהם, שורה עליהם רוח היצוני
וטמא, ולכן האוכל אותם מטמא נפשו, ומראה על עצמו שאין לו חלק
בקדושה ולא באלקי ישראל, כי הדבר הטמא נעשה חלק בעצם האדם,
והנפש מתלבשת שם, נמצא שהוא מטמא גופו, ומטמא נפש המתלבשת
בו, וזה שכתב בוה"ק נפשי' וגרמי', ולכן ראוי להחמיר האדם על
עצמו במאכלו, שלא יהי' בו צד איסור כלל עכת"ד ז"ל.

מכון להוצאת ספרי יהודה וישראל

שע"י ישיבה וכולל בית ישיעי
מכון להוראה בשחיטות ובדיקות
בנשיאות הרה"ק מוהר"ר שלום יודא גראס שליט"א
אבר"ק האלמן בעמ"ח ספרים רבים ונבכרים.

אן אוצר אין א אידישער שטיב
אני מבקש שתשלחו לי הספרים הנרשמים:

- המשפט בישראל כהלכתה
באר מקיף בענין "ידן תורה" בישראל, עובדות
מחרידות, ועקת שוד ושבר מדמעת העשוקים
הנעשקים ע"י חברדים הירועים למצוה, כלות
מרחם של הצעובים ולפרסם החנפים, וליתן סוף
למעשיהם הרעים.
עם קו ממון ישראל כהלכתה בענין חומר
האיסור והעונש של לקיחת ממון שלא ביושר,
ועד, בלה"ק,
64 ע' \$3.00
- זקן ישראל כהלכתה
בענין גילוח וגידול הזקן, באידיש,
16 ע' \$1.00
- עניית אמן כהלכתה
בענין אמירת אמן ויהי"ר, בלה"ק,
32 ע' \$1.00
- מדרוך לעניית אמן
בענין הנייל, באידיש ולה"ק,
32 ע' \$1.00
- קול יעקב
קריאת שונות שכרוז בענין פרצות שונות,
מיסודי חות בימינו אלה, בענינים המתרחשים
יום וימיה, באידיש ולה"ק,
32 ע' \$1.00
- מגזת סת"ם השלם - דינו ומנהגו,
חי חלקים, והוא מדרוך לתיבת קניית ס"ת,
המפלי ומזוזה, ועד, באידיש,
170 ע' \$4.75
- השבת בישראל כהלכתה
מבאר כי שמירת השבת הוא יסוד קדושת
ישראל, וגודל הפסג והזקק המניע לפש וגוף
האדם המחלל קדושת השבת ח"ו, ושכר הגדול
בה ובבא, המעודד לשומרי שבת, עם קו
שמירת שבת בדת לקוטי דנים השכחים
להלכה ולמעשה, בלה"ק,
112 ע' \$3.75
- מזוזה ישראל כהלכתה
גילוי ידענות מבהילות במזוזה המפורזים בכל
קצות הארץ וגם בארה"ב, באידיש ואנגלית,
48 ע' \$1.50
- ואמר אמן - יצחק לשוח
על קדושת בית המדרש, דינים נחוצים בענין
עניית אמן ויהי"ר ועד, באידיש,
224 ע' \$5.95
- ואמר אמן - עניית אמן כהלכתה
עם קו מזוזה ישראל כהלכתה, באידיש,
לשחי"ק ואנגלית,
128 ע' \$4.95
- גדולי יצחק מגזת ציצית - דינו ומנהגו,
באידיש,
64 ע' \$1.75
- חלב ישראל כהלכתה
הני מספר נפש ישיעי על מאכלות אסורות,
מבוססת להאיר עיני בני ישראל מצאיות המצב
בנושא חלב שחלבו עכרים ואין ישראל רואחו,
במקומות אשר חזק הממשלה לאסור באיסור
חמור לכלי לערב משרו מחלב טמא לתוך חלב
טהור. בירור המציאות שמעריכו חלב טמא בכל
מקום. חיבור ותוכחו נחוץ מאוד לכל בר ישראל
בכלל לרבינים מנהלים ומשגיחים בפרט. בלה"ק,
128 ע' \$4.75
- שולחן ישראל כהלכתה
כל דיני הכנסת אורחים, באידיש,
64 ע' \$1.75
- דמי משלוח 7% מהמומנה
\$

- נפש ישיעי
על מאכלות אסורות, בלה"ק ואנגלית,
525 ע' \$12
- שו"ת זבחו זבחי זקק
על הלי שחיטה ובדיקה, בלה"ק, עם קו שמחת
שלום על הלי חופה וחתינה, באידיש,
96 ע' \$4.50
- מנחת יהודה
על חומר איסור הסעמלאק וחלב עכרים, עם
קו מדרוך לצניעות, באידיש,
128 ע' \$5.00
- אהלי ישראל
הדרכות ליושבי באנגלאס, עם קו דברי משה
על הרבה מנהגי ישראל, באידיש,
128 ע' \$4.75
- מנחת שלום
הדרכות נפלאות להינצל ממאכלות אסורות,
באידיש,
128 ע' \$4.75
- אמית המגזת השלם
כרך א (גי חלקים), בלה"ק,
520 ע' \$6.00
- אכילת מגזת בישראל
כרך א (גי חלקים), כולל כל דיני ומנהגי ליל
הסדר ונלוה לו כל חי משה בלשון צח וקצר,
בלה"ק,
192 ע' \$6.00
- קדושת ישראל השלם
חל יהוד, עם קו מדרוך לצניעות בישראל כל
שארית, מלוטט משיעי עד אחרון
שארית, באידיש,
192 ע' \$4.95
- אכילת התרנגולים כהלכתה
חי חלקים, בענין זריקת התרנגולים, מגלה
סודות עמוקים על השעות רצינים מאיסור
בנילה וטריפה החמורה מאוד ועשכולה עלולים
רבבות נפשות הסותרות משרא"ל לחופפת
במאכלות אסורות, עם קו אור הצניעות
בישראל, וקו צניעות ישראל כהלכתה, בלה"ק,
אידיש ואנגלית,
160 ע' \$6.85

RABBI S.Y. GROSS
4711-12th Ave.
Brooklyn, N.Y. 11219
Tel: (212) 436-8086

MOSAD BRUCHA TOVA
P.O.B. 331
Brooklyn, N.Y. 11219

הסם _____ הכותבת
היער _____ המיינה

קול השחיטה

בשר עוף	בשר בהמה
לא כן בעופות	<p>(כד) בזמן הזה אין רוב בהמות כשרות ובטל חזקת ימי קדם שרוב בהמות כשרות (בנ"י חודש אדר דף צ"ט ע"ב, שו"ת התעוררות תשובה ח"א סי' ק"ז).</p>
<p>בעופות יכול לקנות עוף שלם שעליה חותם הנחתך לאחר השחיטה.</p>	<p>(כה) ענין חותם על הבהמה אינם באופן נעלה כי בבית המטבחים נחתם על חתיכה גדולה (של כמו 200 פונ"ט) חותם שהוא כשר, וכאשר בא לחנות נחתך לחתיכות קטנות למכירה וליכא חתימה עליהן וכאשר נכנסין לחנות ליקח בשר צריכין להאמין לבעל החנות (הנוגע במסחרו).</p>
בעופות אפשר למצוא.	<p>(כו) קשה מאוד למצוא כשר לכר"ע (פלא יועץ אות טרף).</p>
<p>רוחות קדושות נושכות בעוף (בעל הקנה בטעמי המצות מועתק בקסת סופר סי' ב' סק"ד).</p>	<p>(כז) נקרא בשר תאוה ומגשם אוכליה בימות החול (כתבי האריז"ל).</p>

קול השחיטה

כח) האוכל בשר בהמה, אוכל גם דברים הנעשה ממנה כמו וואַרשט״ן, סאַלאַמי-פּאַסטראַמי, וידוע לכל מי שדרך קצת על שדי הכשרות כי כל דבר המעורב ואין רואים תערובתה בעין חמור יותר כי אפשר לערב שם דברים המותרים רק מטעם שעת הדחק, ואילו הי' יודע הי' מתנזר ממנו, ולפעמים גם מתמאס.

ודברים הנ"ל נעשין (כפי שהעידו העוסקים וכן מרגישין בטעמו) משומן הבהמה ושם חשש החלב גרע הרבה הרבה יותר כיון שנעלם מן העין (כמובן) ונותנין בו כל מיני פסולת של בשר ושומן וגם דברים חריפים לצבוע אדום שיהי' נראה כרטוב (פרי"ש בלע"ז) ועי' בשו"ת מנחת יצחק תשובה לענין וואַרשטע"ן שמאדימין אותו בזבובים קטנים שחורים הגדלים באפריקא שמייבשין אותן וכותשין אותן והפודע"ר נותנין לתוך הקדירה בעת הבישול, והרופאים הנאמנין צועקין שמזיק מאוד לאיצטומכא וכרס, ועוד.

לחתימת הענין

ניצול מעבירה בשוגג

מי שלא יאכל בשר בהמה כל ימות השבוע ינצל מעבירה אפילו בשוגג (ש"ע האריז"ל).

לצאת לכל הדיעות-וכן מנהג אנשי מעשה

קשה מאוד למצוא בשר בהמה הכשרה לכו"ע, וע"כ יש לי הנאה גדולה מחסידים ואנשי מעשה שמדקדקין שלא לאכול בשר בהמה (פלא יועץ או' טרף).

הרוצה לצאת מכל החששות ידקדק שלא לאכול רק בשר עוף ולא בהמה, כי המכשולות מצוי בהן מאד (שלחן הטהור להגה"ק מהר"א ראטה זצ"ל בעמ"ח שומר אמונים, טהרת הקודש, ועוד).

במאכלים יחמירו כדעת פוסק אחד

במאכלים ידקדקו להחמיר כפוסק אחד אפילו כל שאר הפוסקים סוברין להקל (סי' האריז"ל לר' שבתי מובא כישועות חכמה עמ' ס"ד וכע"ז בצוואת השלי"ה לבניו)

קול השחיטה

בשר עוף	בשר בהמה
בעוף הוא רק הידור לכתחילה ולא לעיכובא	ושניהם בודקין הסכין- ושנים בודקין הריאה ואינו עפ"י רוב (ודבר זה גם להחת"ס, מהר"ם שי"ק, ד"ח, הפלאה, ועוד).
ולא בעוף	יח) לדעת הגרש"ק (בתקנותיו) אסור לבעל השור להמצא בבחי מטבחים ששוחטין ובודקין שם.
לא כן בעוף.	יט) ההשגחה אינה מעולה כ"כ כי כמעט כל הרבנים אין להם הבנה כמה שרואין, ולהיות משגיח טוב צריך ללמוד בפועל מלאכת הבריקה כמי שרוצה להיות בודק (שוחט ובודק זקן שעוסק במלאכה זו כשלושים שנה).
לא שייך כמובן	כ) השגחת הרב אצל שחיטה כאילו אינו דגם בזה א"א לו להיות מבין גמור רק בלומד ה' שחיטה ועסק בה בפועל ידיו ממש ובאותו הסיסטע"ם שעוסקים היום (גם זה מפי הנ"ל) (ועיין לק' בקו' שמירה טובה באריכות בזה ותבין).

קול השחיטה

בשר עוף	בשר בהמה
לא כן בעופות	<p>(א) ההמסס ובית הכוסות צריכין בדיקה דמועט המצוי למצוא יתירות תקועות בהן.</p>
לא שייך בעופות	<p>(כב) ניקור החלב הנזנח ונפרץ מאד בעווה"ר כפרט בארה"ב, (והוא כרת דאורייתא).</p>
<p>לא שייך בעופות</p> <p>בעופות שמצוי גם בית השחיטה סמוך ונראה למושב בני ישראל מצוי יותר מבקרים והולכים, מאותן הנותנין השגחה על חנות.</p>	<p>(כג) אצל שחיטת הבהמות יש איזה רבנים מיוחדים ההולכין מזמן לזמן לראות (לפי הכנתם) אבל החנות (בוטשע"ר) שיש עליה השגחה מרב פלוני אין הכוונה שראה רב פלוני השחיטה ובדיקה דרוב מהם לא דרכו על מפתן בית המטבחים, ואפילו דרכו הי' רק חד פעם -דיש טלטול הדרך גדול שהמקום רחוק, וגם אין מבינים הרבה, והסומכין עליהם כמפקחים על השחיטה טועה מאד שהשגחתם רק על מליחה והדחה הנעשה בחנות.</p>

קול השחיטה

בשר עוף	בשר בהמה
	<p>שהייה ודרסה, (עי' שמ"ח סי' ר'), זבחי רצון, שו"ת הרר"ם חיו"ד סי' ב', דרכ"ת סי' כ"ד, המנחת הזבח סיים ועלול עי"ז לבוא לידי כמה חששות עי"ש.</p>
<p>לא שייך בעוף.</p>	<p>יב) בכמה מקומות הבהמות נשחטין תלויין ברגלים למעלה והראש למטה וגוי אחוז בראש בעת השחיטה, ונקרא "שחיטה תלוי" ויש הרבה פוסקין האוסרין זה (עי' פקודת אלעזר וש"א ושו"ת אגרות משה).</p>
<p>לא שייך בעוף.</p>	<p>יג) לאחר השחיטה עד שמגיע הבהמה למקום בדיקת הריאה נזרק ממקום למקום ע"י הגוים והרבה פוסקים חוששין לניתוק סירכות, (עי' שו"ת מהרש"ם, שבט הלוי, וש"א).</p>
<p>לא שייך בעוף.</p>	<p>יד) גוף הבהמה נחלק ונחתך לחתיכות הרבה ואם אצל בדיקת הריאה רואין שבהמה זו טריפה מצוי שבחיפוש אחר חלקי בהמה זו הנטרף טועין ולוקחין אחרת</p>

קול השחיטה

בשר עוף	בשר בהמה
	והנטרף נשאר במקומו בחזקת כשר.
אין מחויבין לבדוק ריאה של עוף, וגם אם בודקין ברגע אחד יבחין הכל.	<p>(טו) פראבלעמען מרובין עם בדיקת הריאה. בדיקת פנים, ובדיקת חוץ-כמו החיפזון והבהלה-ידיעת המלאכה על בורי' - טירדת הגוים הצועקים נא! נא! מהר! מהר! שנתעכבים במלאכתן. ע"י הבדיקה-זכרון הסירכות בעל פה, ועוד.</p>
לא שייך אצל עוף שכל עוף חי מחירו 25 סענט ועוד פחות מזה.	<p>(טז) אצל הבהמות נסיון גדול להטריף הרבה (במקום צורך) כיון שא"א לשחוט במציאות כמות גדולה בשעה אחד (פי' ב' מאות בשעה וכ"ש יותר) וגם הריעותות מצוי בהו כמו סירכות בריאה, שחיטה שאינה מהוגנת (מחמת לכלוך הצואר-וגם קושי השחיטה הגורמת לכך) יתדות בבית הכסות, ובעה"ב צועק מרה כאשר מטריפין הרבה.</p>
	<p>(יז) לדעת הדע"ת בשם כת"י הב"י בשם ב' מאות גדולים שבשחיטת כל בהמה יהיו עומדים ב' שוחטים</p>

קול השחיטה

בשר עוף	בשר בהמה
	<p>יהי' עיף) להעמיד סכינים, ולפ"ז עובדים כמ"פ ח' וט' שעות רצופים-חלק בהשחיטה-וחלק בהעמדת סכינין.</p>
<p>לא שייך אצל העוף כלל.</p>	<p>ה) בשחיטת בהמה מדקדקין לשחוט לצד מעלה כל מה שיכול שלא יפול הרבה בשר לחלק הראש, וגורמת הגרמות כידוע.</p>
<p>אצל העוף תופס הראש בידו ומרגיש אם נדה העוף ויש לחוש לשהייה או דרסה.</p>	<p>ו) בשחיטת הבהמה אין השוחט תופס בידו רק הסכין לא הבהמה וקשה להרגיש לפעמים שהייה ודרסה, (ועי' שמ"ח ואחרונים).</p>
<p>אצל העוף זורקין העוף הקטן לקופסא המיוחדת לטריפות ונפרד כולו משאר העופות.</p>	<p>ז) אצל הבהמה כאשר נתנבל אצל השחיטה, או מצאו טריפה לאחר השחיטה נצרך זהירות יתירה שלא יתערבו החלקים הראש בין הראשים הכשרים, גוף הבהמה עם השאר ועוד, כי כל חלק ניתנת למקום אחר.</p>
<p>לא שייך אצל עוף.</p>	<p>ח) אין סכינים נפרדים-לחתיכת חלקים שמחובר שם חלב ולשאר צורכי חתך (ובחולין-הטבח צריך ג' סכינין).</p>

קול השחיטה

בשר עוף	בשר בהמה
<p>י"א שאין שחיטתה מה"ת רק מדרבנן (עי' כנה"ג סי' כ"ט וב"ח ופמ"ג ר"י ה' שחיטה).</p>	<p>ט) שחיטת בהמה מה"ת לכו"ע.</p>
<p>בעוף השוחט תוקף אגודל ורואה היטב היטב שחיטת ב' הסימנים עד שא"א לפקפק עוד.</p>	<p>י) בדיקת הסימנים לאחר שחיטה אם נשחטו רובן וצריכין להרגיש ביד וגם לראות בעינים אם נשחטו עכ"פ רוב ב' הסימנים ובבהמה מיד אחר השחיטה שוטף דם ממקום השחיטה בשטיפה מרובה עד שא"א לראות בעינים (ועכ"פ קשה מאוד) וגם הרגשה שביד נעשה בזמן ששטף גדול של דם שוטף על ידו והשוחט ממהר מאוד מטעם זה בבדיקה, (עי' שמ"ח סי' כ"ה, ועי' ט"ז שהביא בשם המהרי"ל, ועי' בתורת זבח, ובזבח שמואל, ועי' שו"ת כ"ס סי' י"ד עיי"ש).</p>
<p>כמוכן שלא שייך אצל עוף.</p>	<p>יא) גוף הבהמה — הוא דבר הגדול וכבוד מאד (לערך ח' מאות פונט-עד אלף, ויותר) ואצל הרבה מקומות (לפי מעטאד"ע של השחיטה) יכול הבהמה להכביד באמצע השחיטה חלק שלמעלה מן הסכין על הסכין וגורמת</p>

אופנה חדשה בשר מוכשר...

הכל היום הוא בסימן שאלה? אפילו בשר מוכשר, לכאורה מה יש לטעון על כך, ובכל זאת יש מה לומר על כך. לאחרונה נפוצה אופנה חדשה בכל בית ישראל, שקונים בגלל נוחיות בשר מוכשר. לכאורה מה זה יכול להזיק, הלא הרי מדובר באנשים המכשירים על פי דין על פי כל כללי הדינים והמנהגים, אז מה אם הבת היהודיה קצת מקילה על עצמה, וחוסכת לעצמה את הצורך למלוח ולשטוף את הבשר?

אבל הענין הזה עושה רושם רע, הוא מראה שהטכניקה החדשה מחדירה לתוך הבתים היהודים מודרניזציה.

במקום זה כבר כתבנו על ענין מצוות החלה — מהמצוות היחידות שהנשים נושאות בהם — שלאחרונה כמעט ואין עוד למצוה זו זכר בבתים היהודיים, כמה נשים עוד ישנן שלושות את הבצק לברך בכדי להוריד מזה את החלה ולקיים את המצוה החשובה של הפרשת חלה, לדאבוננו ישנן מספר מועט של נשים שעדיין מקיימות את המצוה.

עתה לוקחים מצוה נוספת מן הנשים, והוא הכשרת הבשר, זה אמנם לא מצוה מיוחדת כמו הפרשת חלה, אבל מי שזוכר איזו יהדות היתה מונחת בענין, כשנשים שעמדו להתחתן למדו את כל הדינים של הכשרת בשר. מליחה ועוד, זה הכניס לנשים זהירות בקניית בשר חלק. וכשקונים כבר בשר מוכשר, איבדו את החן היהודי.

בואו וראו מה כותב על כך הגאון רבי חיים סופר זצ"ל (מחבר ספר "מחנה חיים") במכתבו להגאון רבי שמשון רפאל הירש מפראנקפורט, (בספרו "קן סופר" סימן ס"א) זצ"ל:

"יראים מחפשים אחר היתרים למכור במטבחים כשר הנקרא "כשר געמאכט" כפי הנראה האקרו"ט רוצים לחסות על בנות ישראל הכשרים ולהקל מהם, והאמת שהוא להיפך שגוזלין אותן מהמצוות המועטות שהטילו חז"ל עליהן, המקום יציל אותי שאתן יד ולסייע לדבר. לא יאומן כי יסופר שמפני טירחה מעוטה וגרידא כזה ימנעו את עצמם מלקנות בשר כשר. ובדור יתום כזה שאנו עומדים בו כהיום החוב הקדוש מוטל על כל או"א שיר"ש נשרש בלבבו בפי שנים לשמור ולקיים כל המצוות אלא אפילו הקל שבקלים ממנהגים שקבלנו מאבותינו הקדושים" נ"ע.

קול השחיטה

עכשיו באנו לסדר מה בין בשר בהמה לבשר עוף וממנו יראו כי הנמנע מבשר בהמה שומר מצרות נפשו ונפש ביתו וניצול מעשירות חששות רציניות.

בשר עוף	בשר בהמה
<p>סכינה קטן וקל בניקל להעמידה חד וחלק כדבעי.</p>	<p>א) יש לה חליף גדול מאוד שקשה להעמידה חד וחלק, כשנפגם, ונסיון גדול לטרוח להחליקה ביש לה פגם קטן.</p>
<p>בדיקתה קל מאוד בלי קישויים-וכל נער יבדקם. ואין לה אורך רק קצת.</p>	<p>ב) בדיקתה כהוגן קשה-לרוב חריפתה וגם צריכים לבדוק אורך גדול, והרבנים מפקחים מתייראין לדחוק הציפורן היטב על הסכין מחמת חריפתה.</p>
<p>אין בודקין אחר כל עוף-הסכין קצר-הבדיקה ניקל-ואינו מזיק הצפורן.</p>	<p>ג) שוחטים העוסקים בשחיטת בהמה צפורנם מתקלקל בזמן קצר כיון שבודקין אחר כל בהמה ממש, סכין חד ואורך ושוחטים בהמות למאות בכל יום.</p>
<p>העוף צוארה נקי ואין שום קלקול.</p>	<p>ד) צוארי הבהמות מלוכלכים - בפרט בימות החורף - בחול ועפר (ונשאר לכלוכית גם אחר הדחת הצואר במים) ופוגם הסכין מיד והשוחט צריך לנצל זמן שניתן לו לנוח בין שחיטה לשחיטה (שלא</p>

רכה

ובהגה), ואח"כ בכל שבוע ושבוע ואז תבא עליהם ברכת טוב ויזכו לרב טוב הצפון ליראיו, ועכשיו ת"ל שמענו שבכמה קהלות קדושות במדינת אשכנז העמידו כשרים ונאמנים בשעת שחיטה כדי לבדוק תיכף אחר השחיטה ולהראות סכיניו לפני השחיטה לחכם, גם פה ק"ק ברלין ראה הרב המופלג הישישי והזקן אב"ד ור"מ נר"ו לגדור גדר לפני צאן קדשים שלא יסאבו את נפשם ח"ו והסר המכשילה הזאת מישראל עד כי חדל לספור כי אין מספר.

ע"כ הירא וחרד מדבר ה' ויש בידו לתקן יראה שלא יתלה אשמו כראשו ואף במי שאין בידו למחות עכ"פ הרי בידו שלא לאכול בשר כי אם עפ"י תקנה הנ"ל, ואף שלא ימצא בשר לאכול אפי' בשבתות ובי"ט אל יקל בעבור זה ח"ו דקרוב לודאי הוא שיאכל דבר איסור לפעמים, ע"כ ישים אל לבו הלא זה תולעה ורימה ובתכלית יהי' מרה, ע"כ אל יתבייש מפני אדם וכו' ויקדש עצמו כמותר לו (יבמות ב.). ואז קדוש יאמרו לו מה קדוש לעולם קיים ויזכה בביאת ירושלים במהרה כימינו אמן סלה עכלה"ק.

הגאון מהר"ש אבוהב זי"ע כספר הזכרונות (הפרק השני של הלכות שחיטה) כותב שאם ניתן היה לעם להתקיים כלי בשר היו האדמוריים שלנו כבר מוזמן מבטלים את מלאכת השחיטה, ועוד במיוחד כיום כשהרבה אנשים מכניסים עצמם למקצוע זה, וקל מאוד להגיע למכשולות בין ליחיד ובין לרבים, והאשמה כולה מוטלת על אלו שנותנים את הרשות לכך רחמנא ליצלן. (עד כאן מועתק מספר הזכרונות) והחתם סופר זי"ע (בחלק אור"ח סי' ר"ה) כותב שהמלך זקן וכסיל (הכוונה היא ליצר הרע) יושב על כסא נוח של שלשה רגלים, רגל אחד של החזנים, המוציאים את תפילותיהם של ילדים מחוץ למחנה וכו' ב'. של שוחטים המאכילים נבילות וטריפות לילדים, וג'. סופרים הכותבים תפילין ומזוזות פסולים ועמם הוא נפגש (עד כאן מצוטט מהחתם סופר), דומה לכך כותב בעל תולדות יעקב יוסף פר' נשא וכן כותב גם בשמו של הרב מוילנא באות צ"ו, שיותר טוב בשבת לאכול מאכלי חלב מאשר לאכול בשר כהמה שנשחטה מבלי שיודעים בכירור מי היה השוחט. והדברי חיים (יורה דעה חלק א' סוף סי' ז') כותב שהוא ראה הרבה יראי שמים ולומדי תורה שנעשו שוחטים התקלקלו. וכן כתב (בסימן ז') שבגלל שוחטים קלים עזבו את הדרך היהודית הרבה קהלות בגרמניה רח"ל, אנו רואים מזה שבשחיטה אם לא נזהרים שהשוחטים יהיו יראי שמים הרי זה מזיק, כפי שכתוב בספר תכואות שור ששוחט צריך להיות ירא שמים מרבים, והיראת שמים יוכר על פניו, ואם לא הוא בעצמו יתקלקל יותר ויותר וממילא הוא מקלקל גם אחרים האוכלים משחיטתו והם מתמלאים מטומאה עד שהם הופכים אפיקורסים! ואצלי בטוח שמה שגוזרים בזמנינו

נגד השחיטה הוא רק בגלל שלא בדקנו טוב את השוחטים כפי שצריך היה להיות: (ספר טיול בפרדס אות ש' מרכה של שאמלוי ז"ל).

אנו מעתיקים כאן גם את הלשון של הגה"צ ר' הלל קאלאמייער ז"ל, וז"ל:

בתשובת בית הלל, מהגה"צ מקאלאמייע זצלה"ה (כסי' מ"ח וסי' ט') בענין השחיטה וזלה"ק: תדעו שעבירה זאת של נכילות וטרפות חמור מאוד באיכותו משאר עבירות, משום שעל שאר עבירות אמרו חז"ל בנים משחיתים אף על פי שמשחיתים נקראים בשם בנים, מה שאינו כן באיסור נבילה וטריפה, שעל הפסוק ואנשי קודש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו, פי' רש"י (מדברי חז"ל), אם אתם קדושים ופרושים משקוצי נבילות וטריפות אתם שלי ואם לאו אינכם שלי. מעתה אם אינכן נזהרים ח"ו מאיסור נבילות וטריפות, איך אתם אומרים ככל שני וחמישי בתפלת והוא רחום, אבינו מלכנו חננו ועננו כי שמך הגדול נקרא עלינו, כרחם אב על בנים כן תרחם עלינו וכו', ואיך אתם אומרים בימים הקדושים אנו בניך ואתה אבינו, איך מורא לא יעלה על ראשכם, שיאמר ד' איני מכיר אתכם ואינכם שלי עבור שנפשכם מגואל מאכילת טריפות, מכש"כ וקל וחומר בעת ובעונה כזאת, אשר אחינו בני"י וכו' הרבה מהם נתנו למשיסה וכוזזים, ד' ירחם עליהם, על מי לנו להשען רק על אבינו שבשמים וגדול הרועה השומרן, א"כ בעת ובעונה כזאת מהצורך ביותר ויותר, שנעשה כל מה שבכוהינו להיות שם ד' נקרא עלינו וכו'.

ואמרו חז"ל עונש אסכרה לתינוקות רח"ל בא עבור שאוכלים דברים טמאים, מעתה חוסו וחמלו על בניכם ובנותיכם הקטנים שלא תשכלו אותם וכו', עיי"ש שהאריך הרבה בדברי קודש אש להבה מלהבת נפש השומעת (ועיין בשו"ת קרן לדוד סי' א' באריכות עוד בענין זה).

אנו מבקשים בזאת מכל אחד ואחד אשר ביכולתו והוא מכין את חשיבות ונחיצות הענין לעורר נגד אכילות מאכלות אסורות שיתרום כמה שהוא יכול לתרום בכדי שנוכל לכסות את ההוצאות וגם להבא לעורר בעינינו אלה, ובזכות המצוה הזו תזכו לשפע ברכה והצלחה. אנו לא שולחים מעטפות צמודות, מאחר ובכסף זה אנו יכולים לעורר עוד אלף יהודים, ולכן אנו מבקשים מכל יחיד שמיד ישלח כמה שהוא יכול וכל המוסיף מוסיפין לו מן השמים, ותודה למפרע.

בעיר קראקא

דיט

אותנו בכרכה, בסכין כשרה ללא פגימה — לקח אותנה פושע ישראל זה, הביא אותנו לתול מחסן סתר נידח, ושם קטל אותנו במהלומות קרדום על הראש, כפי שנותרים חזירים טמאים! כל תקוותנו וצפיותינו לתיקון ולמנוחה, נופצו ונהיו לאל בידיו הגסות של מאכיל טריפות זה, ועכשיו אנו שוב נעים ונדים בעולם התווהו מבלי למצוא מנוחה!"

אשרך, בעל תשובה

"בתוך כל הרעש והמהומה הזו עמדתי כאילו לשוני ניתקה בפי, מבלי למצוא אף מלה אחת לזכותי" המשיך הנפטר לספר בחלום לשותפו הקצב. "כאשר ראה הסניגור שלי שכף המאזניים עומדת להכריע לרעתי, הוא לקח ממני את מגילת הקלף של רבינו בעל מגלה עמוקות, באמרו אלי:

"אל תירא ואל תפחד! המתן לי כאן!"

המלאך מליך היושר שלי התנשא במעוף בזק מעלה מעלה, לגבהי מרומים, ולאחר שהות קצרה חזר בלווית מחנה שלם של סניגורים, מלאכי עליון בעלי כנפי כסף צחור, שפתחו בנאומי הגנה בדברים כדרכונות:

"אמנם חטא הנידון חטאה גדולה, עוונותיו רבו משערות ראשו זאת עובדה שאין להכתישה... אך אף אחד אינו יכול להכחיש את העובדה שהוא נשאר יתום בגיל פעוט וגדל בתנאים קשים ביותר אצל דוד קשוח ואכזר, שהעביד אותו בפרך, ולא לימד אותו לא תורה ולא חכמה, לא יהדות ולא יראת שמים. וכיון שהיה בור ועם הארץ הוא נתפס לתאוות הממון ושקע ביון החטאת מבלי לתת דין וחשבון לעצמו עד היכן הדברים מגיעים. ועוד עובדה שאין להכתישה, שמיד כשעמד על חומרת הדברים, מיד כשנודע לו שאשמתו גדולה עד רום שמי שמיים — לא היסס אף לרגע מלהתוודות על פשעיו רבים, להביע חרטה בלב נשבר ונרכה ולבקש דרך לתשובה! ואיוו דרך תשובה היתה זאת! איזה סבל ויסורים קשים ומרים קיבל עליו באהבה וברצון במשך שנים רבות לאחר מכן, כדי לכפר על עוונותיו! אין לתאר את העינויים הגופניים והנפשיים של שלשת שנות הגלות, בדרך הנדודים מלאת החתחתים, ברעב ובקור וכל מיני פגעים, בהשפלות ובכזיונות, בחרפות ובכושות, ובהכרזות פומביות בכל אתר ואתר: "אני הוא החוטא והפושע! אני הוא העוכר ישראל! אנא תבזו אותי! חירקו לי כפרצוף! הרמסו אותי כרגלים!" והכל מפני שנודע לו ער מה ככרה אשמתו, וכגלל ההחלטה הנחושה לעשות הכל כדי למרק את עוונותיו ולהגיע לתשובה שלמה, כפי שהבית הדין הגדול בקראקוב הטיל עליו! והנה כאן מונחת לפניכם מגילת הקלף של הרבי הקדוש בעל מגלה עמוקות, הקובע ומאשר שהנידון כבר כיפר על כל חטאיו על ידי הסבל והעינויים ותיקוני התשובה בשארית שנותרו עלי אדמות! והרי דין מפורש הוא בגמרא: 'כיון שלקה הרי הוא כאחיק! ולאחר שכבר קיבל מרצונו הטוב את מנת היסורים בעולם של מטה, הרי הוא נקי עתה מכל חטא..."

נאומי הסניגוריה השאירו רושם עז, וחכדי בית הדין של מעלה, התחילו מחדש לנתח את העובדות, לבדוק ולשקול שוב, והדיונים נמשכו שעה ארוכה. לבסוף נפלה ההכרעה: כשם שקבעו בבית דין של מטה כך קובעים ומאשרים בבית דין של מעלה! פסק הדין של בעל מגלה עמוקות שרד ובריד וקיים! הקצב בעל התשובה נקי מכל חטא ועוון — כתינוק שנוולד!...

"כד בכד עם פסק הדין שלי הוציא בית הדין של מעלה עוד פסק דין שני" המשיך הנפטר לספד לשותפו בחלום "כל הנשמות שבגלל עוונותי הלכו לעולמם ללא עת, וכן כל הגלגולים של בעלי החיים שקטלתי אותם וע"י כך קיפחתי את חלקם בשני העולמות, יקבלו עתה את תיקונם, ושעדי גם הערן ייפתחו לפניהם..."

"מיד באו במעוף-בוק מחנות מחנות של מלאכים, והחילו להוביל, כל נשמה לחור, ברוב פאר והדר בדרך לגן עדן, כל אחד למקום היכלה בהתאם למאזן מעשיה הטובים. חלק מנשמות אלו החלו בו בדגע להקדין סביבם קרני אור מבהיקים בוהד כזה שאצלכם למטה אי אפשר לתאר דבר כזה, כל נשמה זכתה לכבוד ויקר כזה אשר עין לא דאתה כמותם.

"כשגמדו עם כל אלה, נפנו לטפל בי. העמידו אותי על דוכן גבוה כשמסביבו מלאכי מדרום וזהירים כזוהר הרקיע, וכולם כאחד משמיעים בקול ומנגינה שמימית שאין דומה לה: 'פלוני יצא זכאי בדין!' בקדאם שמי ובשם אבי. ואז נבקעו ונפתחו רקיעים ללא ספור ולעיני נתגלה מחזה מדהיב כזה של הוד והדר, פאר ותפארת שאין לתארו ואין להשיגו בתפיסת אנוש.

מכל הצדדים הדהדה שירת המלאכים:

"זכאי הוא! בעל תשובה גמור הוא!"

הכל אומר שירה! גם ספר התורה המונח על השלחן השתתף בשמחה, ואותיותיו הלוחשות כגחלי אש כאילו הכדירו גם הן: 'זכאי הוא! צדיק הוא!' 'מסביבי התפשט מין אור כזה, שהיה חזק אלפי מונים מאוד השמש בגבורתו, ומילא אותי עונג אין קץ.

"מרגע לדגע זדמו לקדאתי יותר ויותר מלאכי עליון וצדיקים זכים וטהורים שיצאו מגן העדן כדי לקבל את פני השכן החדש. ראשי כולם היו מעוטדים בעטרות משובצות יהלומים ואבני חן שנוצצו כניצוצות של אש בשלל צבעים וגוונים. 'עד מהרה הופיעו ששה מלאכי אש, שנשאו חופת פאר, שמוטותיה עשויות מעצי ארזים והפרוכת הפרושה עליהם מלמעלה — זהב טהור, ובמדוכה הזהירו המלים — 'כי לה' המלוכה'. עם המלאכים נושאי החופה הגיע מחנה שלם של מנגנים ומשורדים עם כלי זמר לאין ספור. אלה היו הלוויים הקדושים, מהמקהלה של דוד המלך.

"כל הכבודה הזו נעצדה ליד הדוכן שעליו עמדתי. שוב נשאו אותי המלאכים על כנפיהם והעמידו אותי מתחת לחופת הזהב, ומיד פתחו המנגנים בזמר והמשורדים בשירה, את התענוג הרוחני העילאי שהדגשתי בהקשיבי לשידי המקהלה אין לתאר

אשר רוב שנות חייו עלי ארמות היה שקוע במ"ט שעדי הטומאה והזוהמה, חטא והחטיא אחרים והכשיל רבבות יהודים יראים ושלמים בעבירות חמורות ביותר?! האם יהיה לי פתחון פה בפני בית דין של מעלה? התכווצתי בתוך פינתי כשאני כואב ודואב, וכל אותה שעה נצמדתי למגילת הקלף של בעל מגלה עמוקות, שהחזקתי בה בחזקה בשתי ידי כחור המיפלט היחידי והאחרון...

הנשמות מיללות

"הנשמות עברו בפני כס המשפט ככני מרון. אחת אחרי השנייה נידונו הנשמות מי לעונש חמור ומי לעונש קל יותר. אף אחת לא יצאה חפה מפשע לגמרי. והנה אני שומע את קולו של הכרוז קורא בשמי ובשם אבי... ארבעה מלאכי הרחמים הוליכו אותי בעדינות אל שלחן המשפט, ואחד המלאכים פתח את הדף שלי בספר הזכרונות הגדול...

לפתע פתאום רעדו אמות הספים מקול צעקה איומה שהדהדה בחלל האולם הענקי:

"מי הביא לכאן את הרשע המרושע הזה?! כל מדורי הגהינום לא יספיקו בשבילך!!!"

"קפאתי על מקומי מרוב בעתה ופלצות אך המלאכים השושבינים שלי, עוררו אותי מקפאונום בנגעם כי בקלילות ככנפי המשי הרכות שלהם. נזכרתי במגילת הקלף של בעל מגלה עמוקות שהיתה צמודה ללבי, והנחתי אותה במהירות על פני השלחן... ואז נשמע שנית הקול התקיף:

איזה מין דיבורים הם אלה של בעל מגלה עמוקות? שהוא יגזור עלינו לפטור נשמה כזו מכל עונש? אין לו כל סמכות לתח לנו הוראות שנקבל את החשובה של הפושע לעיר שלמה של יהודים במשך עשרות שנים, למען בצע כסף?!!"

באורח פלא הופיעה במהירות הבזק מאי שם קבוצה גדולה של מלאכים, מליצי יושר, שפתחה ב"התקפת נגד" בחקיפות דקדושה:

"מדוע אתם עוד נטפלים לנשמה מעונה זו?! האם לא מספיקים בשבילה היסורים שסבלה כחייה?! באיזה אומץ וגבורה גילתה היא בעצמה את פשעיה כרבים והודתה עליהם ללא כל סייג בפני עם ועדה, מבלי להירדע מלהיות צפוי לבזיונות ולחרפות בלי סוף זרקה מאחרי גווה את כל חיי העושר והרווחה והשמידה כמו ידיה את כל הונה ורכושה את כל אוצרות החמדה שאספה במשך כל שנות חייה, מבלי להשאיר מהם שריד ופליט! ויחרה מרצונה הטוב וכנפש חפצה על כל תענוגי העולם הזה, עברה סכל ועינויים קשים ומרים במשך שלוש שנות גלות ונדודים, קור וחום. כושות והשפלות, יסורי גוף ונפש שאין לתארם! והכל קיבלה באהבה ובהכנעה גמורה! אילו הייתם אתם מחלבים בגופות של בני אדם ויורדים לאוהו עולם לחיות חיי אנוש לא הייתם מסוגלים בשום פנים לשאת ולסבול עינויים כאלה! הייתם נשכרים מיד ולא הייתם יכולים להמשיך בחיקוני החשובה! ועתה אתם רוצים גם

להטיל אותה לתוך אש הגהינום?! הרב הקדוש והטהור בעל מגלה עמוקות הבטיח לה בעל פה ובכתב שהיא צורפה כבר מספיק בכור היסורים וכי כל עוונותיה ופשעיה מודקו ושוטפו ברם וברמעות ויצאה זכה ונקייה ללא רבב יותר מצדיקים גדולים, כי במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד! ולבסוף אתם מטיחים בפניו את המלה 'רשע'!?

אך מלאכי הדין, המשטינים והמקטרגים, השיבו מלחמה שערה בצעקם כחמת זעם בקול מרעיש עולמות:

"בואו וראו את השואה שנשמה זו חוללה ברוב פשעיה!..."

ותוך שנייה הגיעו מכל הצדדים אלפים ורבבות נשמות, מייללות ובוכות ופוקעות צדה:

"הוא גרם למותנו במגפה בגלל עוונותינו!"

"אני עברתי מן העולם ברמי ימי" קוננה אחת הנשמות "מפני שרשע זה הכשיל אלפים ורבבות כמאכלי טדיפה!.

"היינו ילדי חרד, תינוקות של בית דבן!" יללו נשמות אחרות "לא ידענו טעם חטא! היו לנו סיכויים להיות גדולי תורה וידאה — ובגלל עוכר ישראל זה גווענו בעורנו באבנו!"

"ואנחנו היינו נשים צעירות" נשמע קול נהי וככי תמרורים, מסמדי שערות "ילדנו ילדים בקדושה וטהרה, קוינו לגדל אותם לתורה ולחופה ולמעשים טובים, אולם בגלל עוונותיו של זה, נפחנו את נשמותינו בשעת הלידה או בתקופת הההנקה, התינוקות הרכים נשאר יתומים פעוטים ללא אהבת אם וללא טפול אמהי מסוד, ועתה אין לנו מנוחה בקבר, קול בכי הפעוטים המסכנים בעדיסותיהם אינו מרפה מאתנו! כצפרים המקננות על גוזליהן כן אנו מרחפות תמיד על עדיסותיהם ומיטותיהם של פרי בטננו שנשארו לאנחות. וכשהם סובלים תחת יד המטפלות או בידי האמהות החורגות, אנו נשרפות ממש מרוב צער למראה הרמעות של מחמלי נפשנו חסדי הישע... בשבילנו אין צורך בגיהנום! הסכל והצעד של היחומים העוזבים, שאין להם מי שיגן עליהם, הם בשבילנו יותר גרועים מעינויי התופת, כבר חכינו ליום, שבו יגיע לכאן הרשע האכזר הזה, כדי לדאות כיצד יתנקמו בו על צערם של עוללינו וטפינו, כיצד יתלקח כאש הגיהנום! ולבסוף רוצים למחול לו ולסלוח לו על הכל! לא! בשום פנים ואופן לא!"

בעוד הנשים שופכות את מדי לבן בצווחות זעם וכעס ותובעות נקמה עבור עוללהין ויונקיהן, התחילו לפלוש לתוך אולם המשפט ערדים ערדים של בקר וצאן, עגלים וגדיים, כשהם פועים וגועים, בוכים ומקננים בלשונם האילמת, ושוטחים את טענותיהם בפני בית הדין של מעלה:

"היינו ג'ולים וזקוקים לתיקון נשמותינו בעולם של מטה. יכולנו לזכות למנוחה דק על ידי זה ששוחט ידא שמים ישחוט אותנו בשחיטה כשרה ויעשה עלינו את הברכה! כל הזמן היינו מלאי חרדה שלא ניפול חלילה בידיים של גוי ונשחט שחיטה טרפה. וכשכבר זכינו שיהודי יקנה אותנו וצפינו שיובילו אותנו אל השוחט שישחוט

עולם הזה במשך כל ימי חיי אנוש הם כאין וכאפס לעונת העונג של שנייה אחת בנהורא עילאה זו.

ארבעה מלאכים, השושבינים שלי, הובילו אותי לעבר ארמון רם ונשא, שכתליו עשויים כולם בדולח טהור, והעמודים והקשתות מזהב ומפז. החלונות שובצו ביהלומי **ענק שנרצו והפיצו אור יקרות למרחקים בצבעי קשת מרהיבי עין עד שנשאיתי עומד** נפעם ונרגש נרוב קסם. מעל השער הענקי בפתח הארמון מתנוססות המילים "מקום המשפט" חרותות באותות של אש לזהטת — וליד הכניסה רובצים אריות ונמרים שמרחחים אחרי כל נשמה המוכנסת פנימה, ובהתאם למדת החטאים של הנשמה, הם משקיעים קולות נהמה מחרידים.

"ארבעה המלאכים נשאו אותי על כנפיהם והכניסוני למקום המשפט. כאן נתגלה לפני מחזה מרהיב עינים כזה, שלא ידעתי על מי להסתכל קודם, את גדלו של האולם אי אפשר לתפוס אפילו במבט מקצה אחד אל משנהו. נוסף לכך משובצים החקרה והרצפה באבני חן מבריקים. המפיצים סביבם קרני אור כאלה, שזיוום יכה את עין השמש המאירה שם למטה על פני כדור הארץ...

"באמצע האולם עומד שלחן ענקי שסביבו מסובים חברי בית הדין של מעלה — כולם מלאכי אש אוכלת: בראש השולחן לוחשות מלמעלה באותיות של אש המלים: **"תורת משה אמת", ועל פני השולחן מונח ספר תורה פתוח, שאותיותיו מבריקות כנחלי אש...**

"לכאן, אל השלחן הזה, מביאים את הנשמות שהועלו זה עתה מעמק הבכא, כדי לחרוץ כאן את משפטן לשבט או לחסד.

"בעת המשפט, פותחים את הדרך של הנשמה הנידונה, בספר הזכרונות העבה העשוי מקלף, וקוראים מתוכו את כל המעשים הטובים ואת כל המעשים הרעים שבעל הנשמה עשה במשך כל שנות חייו עלי אדמות, ושהוא כתב אותם כמו ידיו. לכל משפט מתייצבים מלאכי רחמים ומלאכי דין, מליצי יושר ומקטרגים. הנשמה עצמה נאלמת דום בדרך כלל מרוב חרדה ופחד, ואינה מסוגלת ללמד זכות על עצמה לכד, ולהתגונן נגד דברי האשמה על עבירות וחטאים המוטחים נגדה על ידי הקטגוריה.

על פי רוב מזמינים גם עדים למשפטים אלה, בעת שחכיתי לתורי להיקרא לכס המשפט, התנהל שם משפט של נשמה אחרת, ובמהלך הדין נקראו קירות ביתו של אותו אדם להעיד נגדו על עבירה שעשה שם בסתר, בהיותו בטוח שאף אחד אינו רואה אותו. "פסקי דין שונים נחרצים לכל נידון ונידון. חלק נידונים לגיהנום, אך יש לקבוע גם לאיזה מדור ולכמה זמן. על אחרים גוזרים לרדת לשאול תחתית ולכף הקלע. יש גם כאלה שחוחכים את דינן לרדת שוב לעלמא דלתתא ולהתגלגל בגוף של בהמה, או בצמח דומם, ולעמוד ולחכות ימים ושנים לאין קץ עד שיגיעו לידי תיקון.

"מיד עם מתן פסק הדין, כשהנשמה יוצאת חייבת בדין, ניתנת הרשות למלאכי החבלה והם חוטפים אותה ומוציאים אותה אל המקום המיועד לה. הנשמה מקוננת

ומייללת, מביעה את חרטה ומבקשת רחמים — אך בעולם העליון שוב אין מקום לחרטה ולתשובה על העבירות שהאדם עבר עליהן בימי חייו עלי אדמות.

המקטרגים במלוא הקטרוג

החלום של הקצב בעל התשובה שנשאר בחיים נמשך שעות על שעות, ושוחפו הנפטר המשיך בדיווחו על מהלך הדברים באולם בית הדין של מעלה, אליו הובא כדי למסור דין וחשבון על מעשיו בעולם הזה:

“קורה גם, שנשמחו של אדם מגיעה לכאן לבנה כשגו וצחה כבדולח, ללא כל כחם או רכב, והיא יוצאת זכאית בדין, ואז נשמעה הכרזה: לגן עדן! מיד קמים מלאכי מעלה ממקומם וקוראים בקול רינה וצהלה: “אשריך וטוב לך! אשריך שזכית לחיי העולם הבא!” כחה של מלאכים קדושים עם כנפיים לבנות מקיפות את הנשמה כמין משמר של כבוד ומפנים לה דרך בהכרזים בקול חגיגי: “פנו דרך ישרו מסילה, כי צדיק בא! אמרו לצדיק טוב, כי פרי מעלליהם יאכלו!”

ככבוד ובפאר כל יתואר מובל הצדיק למקום מנוחתו בגן עדן, כל הצדיקים יוצאים לקראתו ומקבלים בשמחה גדולה ובחיבה יתירה את עמיחם החדש, השמש והירח והכוכבים מאירים את דרכו בהזרימם אלומות אור בצבעי הכסף והזהב וברק של יהלומים ואבני חן. כל המזלות וכוכבי הלכת משתחרים לפני הצדיק בהגיעו לשערי גן העדן, כל הבריאה כולה אומרת שירה ומשמיעה בקול בכל כלי הזמר: “אשרי לו ואשרי חלקו!”

“אך דברים כאלה קורים רק לעתים נדירות, בדרך כלל יוצאות נשמות חייבות בדין, ואז אוי ואבוי לה. חברי בית הדין של מעלה מטיחים בפניה דברי תוכחה ונזיפה קשים ביותר, ומרעימים עליה בקולות צעקה נועמים, המזעזעים את כל העולמות: “רשע! פושע ישראל! באיזו עזות מצח התמרדת נגד מצוותיך של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא?! נתנו לך נשמה זכה וטהורה והזהירו אותך לשמור עליה מכל סיג ופגם ולהחזיק אותה בקדושה ובטהרה — ולבסוף טמאת אותה וזיהמת אותה כחטאיך ובתאוותיך הנפשעות! אוי לך ואוי לנפשך! בגלל הנאות שעה מדומות נמוגות כעשן, יחרת על שיי עולמות של חיי נצח ותענוגים רוחניים ללא גבול! “לקול דברי התוכחה האלה של חברי בית הדין של מעלה, היורדים על הנידון כמהלומת פטיש, נזעקים כחות לאין ספור של מלאכי חבלה שחורים הפורצים לאולם בסערה וסופה, כרוחות ושדי שחת, עטים על הנשמה הרועדת כעלה נדף. אלפי ידיים נוחתים עליה בבת אחת והיא נסחבת באכזריות מדוכן המשפט ונדחפת בגסות החוצה, בדרכה אל הגהינום, או אל איזה גיא צלמות אי שם במרחבי שממה אין סופיים, אשר משם אין חוזרים לעולם...”

“אני עצמי” המשיך הנפטר לספר לשוחפו בחלום, “נדחקתי לתוך קרן זווית, כדי שלא יראוני ושלא ירגישו בי, וכל כולי רועד מפחד ובעתה. לבי היה מר עלי מאד מאימת הדין. מי יודע איזה גזר אכזרי מצפה לי? האם הגיע לכאן אי פעם רשע כמוני

האחרונים שלפני מותו, כשתוארו היה ממש שחור משחור וכל צורתו נשתנתה ונתעקמה מרוב בכי ויללות, חרד ורועד מאימת יום הדין.

אך בהופיעו בחלום כמעט ולא הכיר את שוחפו, שבילה אתו ביחד את כל שנות חייו, בתקופות של שמחה ואושר ובתקופות של יגון וכאב. כולו היה קורן אור, וכל דמותו הבהיקה באור יקרות. הוא הפיץ סביבו זיוו של קדושה וזוך, שסינוור את העינים, כנוגה השמש בצהרים עד שהיה קשה להסתכל בו. גם החכריכים שלו היו צחורות מצחור, כלובן של שלג קטיפתי בהשתקפו באור השמש שמעל, ללא כל צל או רלב, כל ישותו אמרה הוד והדר של צדיק הנהנה מזיוו השכינה בגן עדן העליון... והקול של דמות הפלאים של מי שהיה שוחפו לשעבר! קול מלטף ומעורר בצלילי פעמוני כסף! במשך שנות התשובה, הוא שכח כבר שאי פעם היה שוחפו מסוגל לדבר בקול נמרץ ועירני. כל הזמן היה קולו עצוב ולא, מחריש יותר מאשר מדבר. וגם מעט המלים שהיה מוציא מפיו פה ושם, היה להם צליל צרוד וחורק, כאילו בקעו מקברו של מת חי. ואילו עתה היה הקול צלול, מלא עדנה ומתיקות ושופע אושר ונחת רוח. רחוק כרחוק מזרח ממערב מקולו של קצב בור ועם הארץ, שקופה של שרצים — עונות ופשעים חמורים — תלויה לו מאחוריו. היה זה קולו כשל אברך משי, שעודך ונודרך ע"י שקידה נמרצת בלימוד התורה ובחיי קדושה וטהרה.

מיהו הבעל מגלה עמוקות

"חברי האהוב!... הגיע אליו קולו הקטיפתי והרך של הנפטר. "אצלכם בעולם השפל לא יודעים כלל מיהו הבעל מגלה עמוקות, מה גדולה מעלתו בשמים, בתוך הפמליא של מעלה, ובאיו מידה מתחשבים שם בדעתו! כל השערים של העולמות העליונים עומדים פתוחים לפניו, והריהו שם בכחינת בן בית, יוצא ונכנס, כמו בביתו הפרטי! כולם נשמעים למוצא פיו וששים למלא את רצונו — מה שהוא גוזר הרי זה שריר וקיים!"

ואז התחיל הנפטר לספר את כל הקורות אותו מאז יציאת נשמתו: "פחדים אמנם לא היה פחד שוא! רע ומר היה לנו ולנשמותינו לנצח נצחים, אילמלא היינו חוזרים בתשובה בעודנו בחיים, כי כאן, למעלה, אי אפשר יותר לתקן מה שקלקלו למטה!"

"ובכן הסכת איפוא ושמע, חברי היקר!

"כבו ברגע שנשמתי פרח מגופי, מיד הקיפו אותי מפנים ומאחור, מלמעלה ומלמטה כחות כחות של מלאכי חבלה, משחיתים וקליפות כחול אשר על שפת הים! מראיהם היה כל כך איום ומעורר חלחלה ופלצות, שמהפחד בלבד אפשר היה למות אלף פעמים! חלק מהם הגיעו בדמותם של זאבי טרף רעבים וחלק בדמות נחשים ארסיים ופתנים ענקיים, שהתפתלו סביב במחול שטנים מקפיא דם... ואחרים עטו עלי בדמויות זועזועות ביותר של בריות שונות ומשונות, מין תערובת של איש הפרא וחית היער, עם פרצופים שחורים משחור ועינים לוחטות צמאות לדם, וכידיהם פגיונות

שלופים, דרוכים ומוכנים לתקוע אותן בלבי ולטלטל אותי בתנופה אחת אי שם לתוך גיא צלמוות באיזו ארץ ציה ושוממה, אשר משם לא אחלץ עוד לעולם, ואהיה אבוד לנצח נצחים! ...!

"אך האימה החשכה שנפלה עלי היתה רק להרף עין, כי מיד ניצבו לידי ארבעה מלאכי רחמים, בדמות כרוכים צחורים, שופעי עדנה ורוך לאין קץ. הם חפסו מקום, אחד למראשותי, אחד למרגלותי ושניים משני הצדדים, הם לא זזו ממני אף לרגע עד אחרי שגמרו את הטהרה. כך חסמו את הגישה כפני כל מלאכי החבלה ולא היתה להם כל שליטה עלי. הם חרקו בזעם כשיניהם וירו זיקי אש, מוכנים לקרוע אותי לגזרים, לעשות אתי כלה ולא להשאיר ממני שריד ופליט... אך ארבעת מלאכי הרחמים הקיפו אותי בכחומה בצורה, והמשחיתים לא יכלו להתקרב אלי בשום פנים.

"כשהכניסו אותי לארון כדי להובילני לבית הקברות, ניגלו לעיני עוד מלאכי מעלה, שהצטרפו לארבעת מלאכי הרחמים, וגוננו עלי לאורך כל הדרך. ולמרות שמלאכי החבלה השחורים ארכו לי כל הזמן בלהיטות עצומה, נדחפים ונדחקים לעברי במאמץ רצחני לפרוץ פרצה בחומת המגן שמסביבי ולחפסני ולטלטלני אל מעבר להרי חושך, ועל אף מספרם האין סופי — לא יכלו לנגוע בי ולעשות לי כל רע.

"כשהורידו את ארוני אל הקבר, לפני שכיסו אותי בעפר, עשו מלאכי החבלה מאמץ נועז אחרון, בהידחפם אל הארון כרוב רעש והמולה, והתעקשו דוקא לחטוף את גופי בכל מחיר. אך המלאכים הקדושים ניצבו סביבי איתנים כצור וגוננו עלי כל הזמן מבלי להסיר ממני את מבטם הרחום אף לרגע.

"גם לאחר סתימת הגולל כאשר הקבר היה כבר מכוסה לגמרי, וכל המלווים, עם הרב הקדוש שלנו, כבר עזבו את המקום וחזרו העירה, גם אז לא זזו ארבעת מלאכי הרחמים מקברי ונשארו עומדים שם, סוככים עלי בכנפיהם שלא יאונה לגופי כל רע.

בפני בית דין של מעלה

"ואז הופיעו ארבעה מלאכים אחרים, עוטים הוד והדר, כדי להביא את נשמתו בפני בית דין של מעלה.

"התרוממתי אל על וזינקתי למרומי השמים בהרגישי עצמי כל כך קל, כשאני מרחף בקלות כזו כאילו הייתי מלאך בעל שש כנפים...
עד מהרה הגעתי לתוך עולם מלא אור נגוהות, זוהר ומבריק, במדה כזו, שאחם שם למטה, בעולם הגשמי, אינכם יכולים אפילו לתאר בדמיון אפס קצהו. מיד מילאה אותי הרגשת אושר ותענוג רוחני עילאי שאין לתארה ולבטאה במלים, כל תענוגי

ריא

ביהלומים מוכן בשבילך בגן עדן! כי את כל העונש עבוד חטאיך כבר קבלת די והותר בעולם הזה!"

"אך מגילת הקלף אינה נמצאת בידי אלא בידי חברי!" קונן החולה שעמד על סף המוות "אוי, מה גדול פחדו מיום הדין! אני ממש מתפתל מאימה, וכל הזמן אני דואה לנגד עיני את מלאכי החבלה הנוראים, המתקרבים אלי בשפודיהם הלוהטים, מצפים לרגע של יציאת נשמתו, כדי לתקוע אותם בגופי ולהטילני ברודי הזפת הדרווחת של הגהינום!"

שוב הרעיף הרב על החולה דברי עידוד וחיזוק והסביר לו בטוב טעם ורעת, שבשמים אין זקוקים למגילת הקלף, וכי הקב"ה שהוא בוחן כליות ולב, יודע כל הנסתרות ואין דבר נעלם ממנו.

החולה האזין בדומיה לדברי הרב ושאר הנכבדים, אך הרגשתו לא השתפרה והפחד המשיך לכדסם בלבו.

בצל המוות

עברו ימים אחדים, ומצבו של החולה הודע מאד, צל המוות כבר היה פרוש על פניו. הוא שכב במטחו כשכולו פקעת אחת של צער ויסורים, וכל הזמן לא הפסיק לבכות ולקונן, מתוך הזיות וסיוטים, על מלאכי חבלה לאין ספור הממלאים את כל חלל החדר, שפודים אדוכים שלופים בידיהם, והם מחכים בחוסר סבלנות לרגע של יציאת הנשמה...

אנשי ה"חברה קדישא", שהובילו למטחו, לא יכלו לחזות בעינויי הנפש הנוראים של הגוסס, והם שוב הזעיקו את הרב בעל מגלה עמוקות, אולי יעלה בידו להשקיט את רוחו ולסלק מעליו את סיוטי הגהינום.

"רבי... הפליט בעל החשובה הגוסס, בסגנון את המלים בקושי רב מתוך שפתיו המכחילות, כשדמעותיו זורמות ושוטפות את פניו הצהובים כדונג "דבי"... לבי מתפוצץ מאימה, ואף לרגע לא מדפה ממני הפחד שמא לא נחקבלה תשובתי בשמים! ואזי אוי ואבוי לנשמתו החוטאת — ואני אנה אני בא? הדי לעולם לא אצא מהגהינום! אהיה אבוד בכף הקלע ובעינויי התופת לנצח נצחים!..."

לבו של הרב בעל מגלה עמוקות נשבר בקרבו למראה הסיוטים הקשים הפוקדים את החולה, והוא שלח לקדוא לבעל החשובה השני ופקד עליו למסור את מגילת הקלף לידי הגוסס, שיקח אותה אחרו אל הקבר... ואילו על הגוסס הנוטה למות ציוה לתת תקיעת כף לשותפו ולהבטיח לו, שלאחר מותו יבוא אליו בחלום וימסור לו דיווח מלא ומפורט על כל מה שאידע לו מהרגע של יציאת נשמתו ועד שהגיע למקום מנוחתו.

שמע בעל החשובה השני בקול הרב ומסר את מגילת הקלף לידי חברו הגוסס. כתמודה לכך נתן לו הגוסס תקיעת כף, שמיד שגיגע למנוחתו, יבוא אליו בחלום וימסור לו בפרוטרוט כל מה שהתרחש אחרו בעולם האמת.

דק אז נדגע בעל התשובה הנוטה למות, וכעבור יום נוסף הוציא את נשמתו מתוך שלוה מלאה, כשעל פניו נסוך חיוך רחב של קדושה ושביעות דצון כמתוך חוויה של תענוג רוחני עילאי הנשגב מהשגת אנוש...

ההלוויה נערכה ברוב עם, הרב שלח את השמש לכל בתי הכנסת להכריז על ביטול מלאכה, כל התנויות ובתי המסחר נסגרו, וכל תושבי העיר, מנעד ועד זקן, מהאיש הפשוט ועד פרנסי הצבור, נהרו להלוויה כדי לחלוק לבעל התשובה את הכבוד האחרון.

המונים הצטופפו בבית הקברות, והארון הוטמן בקבר, כשבידי הנפטר מגילת הקלף לבית דין של מעלה.

בעל מגלה עמוקות השמיע דברי הספד נדגשים בקול חוצב להבות אש, שהרטיט את הלבבות, וכל הקהל פרץ בככי.

ברבריו גולל הרב את פדשת העינויים והסיגופים הנוראים שהנפטר קיבל על עצמו באהבה וברצון כדי לכפר על חטאיו ולטהר ולזכך את נשמתו מכל סיג ופגם. "צאו וראו מה גדול כוחה של תשובה שהיא מגעת עד כסא הכבוד!" פנה הרב אל הנאספים. "אפילו החוטא הגדול ביותר, שרומה שאין לו תקנה כלל, גם הוא יכול לעשות תשובה כל זמן שהנשמה בקרבו ולהגיע לעולם הבא נקי מכל חטא ועוון!" והוא סיים את ההספד בהרעימו בקול ארזי, כשמבטו מופנה כלפי מעלה: "פנו מקום! פרצו דרך! צדיק גדול מגיע עתה למנוחתו! נשמה של פז וסנפידים עולה וחוזרת למקור מחצבתה, זכה וטהורה בריוק כפי שהיתה בעת ירידתה לעולם!" במשך ימי השבעה בא הרב ועמו נכבדי העדה להתפלל בבית בו הוציא בעל התשובה את נשמתו, ולנחם את האלמנה והיתומים. החרד הצד וכל החצר היה צד מלהכיל את כל הבאים, והתפללות נערכו כרגש דב. לאחר התפללות למד הרב פרק משניות יחד עם כל הקהל לעילוי נשמת הנפטר, ובמשך כל היום המה המקום ממבקרים מכל העיר והסביבה שהפגינו את אהדתם והוקרתם למנוח.

השותף בחלום

בעל התשובה השני, שותפו של הנפטר, שאת מגילת הקלף שלו לקח אתו אל הקבר, חיכה בחוסר סבלנות במשך כל ימי השבעה, שחברו יבוא אליו בחלום ויספר לו כל מה שאידע לו בעולם האמת. אך — לשוא! שום איתות לא הגיע מהמת. עבד עור שבוט ועוד שבוט. השותף היה כבד מלא דאגה וצער. לבסוף, אחרי שבועיים נוספים של צפייה מתוחה, הופיע המת בחלומו...

זה היה כלילה הראשון שאחרי השלושים. כאשר בעל התשובה שנשאר בחיים, נדרם על משכב הקש שלו, לאחר יום של עבודה מפרכת, הופיע בחלומו השותף המת. הוא ידע היטב ששותפו כבד הלך לעולמו ולא יותר בין החיים, ובדמיונו דאה אותו כדמות מעוונה ורצוצה עור יותר מכפי שהיה בעודנו בחיים. ביחוד בימים

אם זה מספיק כדי לכפר על הפשעים החמורים שביצענו במשך עשרות שנים? צמרמורת תוקפת אותנו כשאנו נזכרים כמה שצפוי להם לרשעים בעולם הבא, ומתעורר בנו הרצון לצאת שוב לגלות ולהמשיך לסגף את עצמנו בעינויים יותר גדולים ובלבד להיות כטוחים שנוכל לתקן מה שפגמנו ברוב חטאינו ופשעינו!"

"הירגעו נא, בני, ואל תכרסמו את לבכם בהרהורי דאגה!" השתדל הרב להשקיש את בכיים "אין כל ספק בדבר שאתם כבר עתה צדיקים גמורים! אני מאחל לעצמי "לזכות" להגיע לעולם הבא כה נקי מחטא ועוון כפי שאתם תגיעו לשם לאחר מאה ועשרים, נקיים וטהורים מכל סייג ופגם! חלקכם בגן עדן יהיה למעלה מחלקם של צדיקים גמורים, כי השב בתשובה "זדוונת נעשות לו כזכיות".

"אבל רבינו הקדוש והטהור, אנו ככל זאת זוחלים ורועדים, ולבנו חושש ודואג מה יהא בסופנו..." לא יכלו השניים לעצור בעד מעין דמוצתיהם "אילו היינו זוכים לפתוח לקבל אות או מופת או אישור בכתב, שיחזק בנו את הבטחון שאכן יש לנו חלק בעולם הבא..."

"הריני נעתר לכם גם לזאת!" השיב הרב, בראותו שאחרת לא יוכל להרגיע את רוחם "אמסור בידיכם כתב מפורש שיניח את דעתכם!"

מגילת הקלף

למרות השעה המאוחרת, התיישב בעל מגלה עמוקות ליד שלחנו, נטל לידו את נוצת האוון, טבל אותה בדיו, ורשם על הקלף את השורות הבאות:

"אני החתום מטה, רבה של קראקוב ואב בית הדין הגדול שהוציא את פסק הדין נגד שני הקצבים השותפים, וגזר עליהם את תשובת המשקל החמורה, כדי לכפר על פשעיהם העצומים, ושהם קיימו אותה בשלימות לכל פרטיה ודקדוקיה. — הריני גוזר בזה, שכשם שקבענו בבית דין של מטה, כך יקיימו בבית דין של מעלה. והשנים יהיו מנוקים מכל עוון ואשמה ורשע".

כאשר סיים הרב את כתיבתו, הקריא את הכתב בפני בעלי התשובה, ושניהם הושיטו את ידיהם לקבלו מידי. בעל מגלה עמוקות לא ידע למי מהם למסור את הכתב המפורש. לבסוף מסר אותו לידי זה, שנתעורר ראשונה ועורר את שותפו לפתוח בדרך התשובה.

רק אז חזרו השניים הביתה בלב קל יותר.

מגילת הקלף שנמסרה לידם ע"י בעל מגלה עמוקות נסכה לתוכם הרגשת בטחון במקצת וחזיקה בהם את התקוה שאכן כיפרו על חטאיהם בשלש שנות סיגופיהם, ושוב לא יענישו אותם בבית דין של מעלה בעוון הכשלת הרבים כמאכלי טריפה, הם המשיכו להתנהג בהכנעה ובשפל כרך, עבדו בפרך בעבודות השחורות ביותר, שסופקו להם ע"י בעלי הבתים בעיר, והרוויחו את לחמם ביושר ובעמל כפיים.

כל ערב, אחרי העבודה, וכשבת כמעט כל היום, היו יושבים בבית המדרש של הקהילה, מקשיבים בדומיה לשיעורי תורה וסוגפים לתוכם דינים ודברי מוסר ויראת שמים שהחיו את רוחם והביאו מרפא ללבם השבור ולנפשותיהם הדואבות. הם זרחו ממש מאושר כאשר ניתנה להם הזדמנות לעשות שרות כלשהו עבור לומדי התורה, להגיש כוס תה למגיד השיעור או למלא כל מיני שליחויות עבור תלמידי החכמים חובשי בית המדרש. אין לתאר את שמחתם כשהיו רצים לקיים איזו מצוה. הקפידו להרבות בעניית "אמן" ו"אמן יהא שמיה רבה", ועמדו על המשמר לשמוע "קדישים" וברכות ו"לחטוף" עוד ועוד "קדושות", וכיחוד בשבתות ובימים טובים.

הזיקנה קופצת

כך עברו עליהם שנות חייהם האחרונות, כשהם חיים חיי עמל קשים, וכל רגע פנוי היה קודש לעבודת הכורא.

בעלי הבתים בקראקוב, שידעו על עברם של שני הקצבים השותפים, על חיי העושר שלהם משכבר הימים, ועל שנות התשובה הרבות, שעברו עליהם מתוך צער ויסורים שאין לתאדם, לא ניסו אף פעם לבקש מהם **שירות** כלשהו בחינם, או לנהוג כלפיהם בפחיתות הכבוד. אך למרות זאת היו שני הבעלי התשובה עומדים בפני כל אחד ואחד בהכנעה, כעבד לפני רבו, והיו מסתכלים לכל אחד בעיניים, כשהם מנסים לנחש אם היה זקוק למהו, ומיד מזדרזים למלא את מבוקשו הסמוי במידב המהירות והיעילות. למרות גילם המתקדם ועל אף עייפותם מעמלם הקשה, היו רצים כמו נערים צעירים כדי להשביע את רצון הבריות, ופניהם מביעים סיפוק בלי גבול. כרם השנים והגיל עשו את שלהם; על אחד מהם קפצה הזיקנה במפתיע. הרגליים התחילו כושלות. הגב כפוף, הידים רועדות... כוחותיו נידלדלו והלכו, ולא היה מסוגל יותר לעסוק בעבודה פיזית. עד שיום אחד לא יכול לקום ממיטתו, ונשאר שוכב באין אונים ובאפיסת כוחות. היה נראה בעליל שהמוות מתקרב אליו בצעדי ענק. לא יארכו הימים והוא ילך בדרך כל בארץ.

היה זה הובעל תשובה השני, לא זה שקיבל את מגילת הקלף, שנכתבה בידי בעל מגלה עמוקות. ככתב אישור עבור בית דין של מעלה.

כשנודע הדבר בעיר, שאחד מבעלי התשובה חלה, באו לבקרו, בחדרו הדל, הרב וכל נכבדי העדה. החולה התרגש מאד למראה המבקרים רמי המעלה שבאו לחלוק לו כבוד, והוא פרץ בככי, חשב הרב שהחולה בוכה מזמת הפחד מהמוות המתקרב ובא, ומאימת ההתייצבות למשפט בפני בית דין של מעלה, והוא ניחם אותו ודיבר על לבו שאל לו להיות מודאג כלל וכלל.

"הרי אתה צדיק גמור! הגעת אפילו לדרגה גבוהה מצדיק גמור!" הרגיע אותו הרב "נשמתך זכה ונקייה כזהב וכפז, ללא כל רבב קל שבקלים! כסא של זהב משוכן

יהודי קראקוב כבר כמעט שכחו את המאורע של שני הקצבים, שהכשילו את העיר במאכלי טריפה במשך שנים רבות, ואשר בית הדין הגדול גזר עליהם להשמיד את כל רכושם ולהיות נעים ונודים בעולם. מאז עברו כבר שלש שנים והענין ירד מסדר היום.

נקיים מכל חטא ופשע

אך לפתע הכריז השמש של בית הדין בכל בתי המדרש ובתי התפלה, בפקודת הרב דמתא את ההודעה הבאה:

"מכריזים ומודיעים בזה לכל בעלי הבתים בעיר, ששני הקצבים בעלי התשובה חזרו לקראקוב לאחר שלש שנות גלות וקיימו בשלימות את גזר דין התשובה שהוטל עליהם! מהיום והלאה הרי הם צדיקים גמורים ונקיים מכל חטא ופשע! הרב שליט"א מטיל איפוא חובה על כל בעלי היכולת לתמוך בהם ולעזור להם להשיג עבודה, כדי שיוכלו לפרנס את עצמם ואת נשיהם. יש לעשות את כל האפשר על מנת למצוא עיסוקים בשבילם: חטיבת עצים, העברת חבילות, שליחיות, שמירה כלילות — ולשלם להם שכר הגון!

"וכל אחד ואחד מוזהר בזה באזהרה חמורה לא להזכיר להם עוונות ראשונים ולא לפגוע בכבודם בכל צורה שהיא! אדרבה, יש להתייחס אליהם במלוא האהדה, להקל עליהם ככל האפשר ולחפש בשבילם רק עבודות נוחות, לאחר שעינו את נפשותיהם במשך שלש שנות גלותם כסגיגופים קשים ביותר! כולם חייבים לדאוג לכך שלא יחסר להם פרנסה ושלא יקפחו אותם! הם, שני בעלי התשובה עצמם, שלמדו להיות נכנעים ומושפלים עד דכא, הרי לא יגיבו ולא יתקוממו נגד עול וקיפוח, לכן יש לנהוג כלפיהם במשנה זהירות שלא יפגעו במ אפילו פגיעה קלה שבקלות!".

בעל מגלה-עמוקות הלווה להם סכום כסף קטן מקופת הקהלה, שהספיק בשבילם כדי לקנות מלבושים פשוטים וזולים מאוד, אך לא קרועים, וכדי לשכור דירות ישנות בשבילם ובשביל נשיהם. הם התחייבו להחזיר את כספי ההלוואה בתשלומים קטנים, שיצליחו לחסוך פרוטות פרוטות משכר עבודתם, ובלבד שלא יהנו ממתנת בשר ודם, אלא מהכסף שיפול בחלקם מעמל כפיהם.

יהודי קראקוב הוכיחו נכונות רבה לקיים את פקודת רבם הדגול. כאשר שני בעלי התשובה — העשירים המכובדים ביותר לשעבר — הופיעו בשוק, בבגדים פחותים וגסים, חגורים בחבלים של סבלים מסביב למתניהם, והתחילו לתור בעיניהם מסביב, לאן לפנות כדי להרויח כמה פרוטות עבור לחם לאכול, נמצאו מיד קופצים רבים, שהתחרו ביניהם בשפע של הצעות עבודה בשבילם:

"בואו אתי! יש לי בשבילכם עבודה!"

"לא! יותר טוב שתבואו אתי! אצלי תהיה לכם עבודה קלה יותר!"

"לכו אחרי! אצלי תקבלו שכר יומי יותר גבוה!"

"ואצלי לא תצטרכו לעבוד כלל! תמלאו רק תפקידי שמירה, ותוכלו לתת מנוח לעצמותיכם היגיעות!"

נדיבי הלב ממש משכו אותם בשוליהם זה לכאן וזה לכאן, ושני בעלי התשובה נתנו להם לעשות בהם כחפצם מבלי לפצות פה, כאילו היו יצורים ללא כח רצון כלל. הם לא התעניינו לדעת איזו עבודה מציעים להם ולא שאלו מה יתנו להם תמורתה, מיד עם הגיעם למקום העבודה, התחילו ללא שהיות לעבוד במלוא המרץ, מה שאחרים שעשו במשך כל היום, גמרו הם בשעה שעתיים, ודרשו עוד ועוד עבודה, ובלבד להיות בטוחים שלא יקבלו חס וחלילה תשלום שלא יהיה לו כיסוי מלא בעבודה חרוצה ויעילה.

רבים היו באים למקום עבודתם כדי לחזות בחופעה הנדירה, וללמוד מוסר השכל משני בעלי התשובה, שלמרות שנשאר מהם עור ועצמות בלבד, ידעו להפעיל את כח רצונם ולדרבן את עצמם לעבוד כלהט וכמרץ נעורים שעות על שעות ללא הפוגה. אלה שזכרו את מראה פניהם מתקופת העושר שלהם מלפני שלש שנים, כאשר הבריאות והאון שפע מכל ישותם, לא יכלו שלא להתרגש עמוקות בהסתכלם עתה על שני הסבלים, שעורם הצהיב כמו קלף מיובש ועצמות לחייהם החדות בלטו החוצה, ולא אחד הוריד דמעה מרוב רחמנות והשתתפות בצערם.

כדי לא להביא אותם במבוכה, היו האנשים מציעים בהם מבין סורגי הגדר שמסביב למבנה שבעלי התשובה עבדו שם והיו מסתלקים מהר כשהבחינו שהם מרגישים שמסתכלים בהם.

לאט לאט התאקלמו שוב בעיר, הפכו לאנשים שהצבור נזקק לשרותם והרווחו את לחמם כיושר ובנאמנות. הם מצאו להם מגורים מחוץ לעיר, כי התכיישו לגור בשכונות עם יהודים, שאולי יזכירו להם עוונות ראשונים. הם גם לא רצו לגרום אי נעימות לילדיהם ולנכדיהם. מדוע יסבלו עבור עוון אבותיהם?

הכתב המפורש

ערב אחד, אחר יום של עמל מפרך, באו שני בעלי התשובה אל בעל מגלה עמוקות, כשפניהם מביע דאגה עמוקה. הם עמדו בהיסוס ליד הלדת וזיכרו שהצדיק ישא את עיניו ויזמין אותם להיכנס.

"ברוכים הבאים, בני היקרים!" קרא בעל מגלה עמוקות כשהבחין בהם "אתם נראים לי מודאגים מאד... מה הסיבה? האם חסר לכם משהו? האם מישהו העליב אתכם, או גרם לכם עוול? ספרו נא לי ואעשה כל מה שביכולתי כדי לעזור לכם." "רבינו הצדיק!" געו שניהם כאחד בככי תמיהים "אנו מלאי פחד מיום הדין הנורא המשמש ובא! ימי הזיקנה מתקרבים והולכים, ולא רהוק היום בו יופיע מלאך המוות בעל אלף העינים ויביא אותנו בפני בית דין של מעלה, ושם יהיה עלינו למסור דין וחשבון על כל מעשינו בעולם הזה! אמנם סיגפנו את עצמנו במשך שלש שנים וקיבלנו באהבה את הסבל והיעניוים של הגלות, אך מי יערב לנו שדי בכך? מי יודע

לחם יבשה וספל מים מהבאר היה מספיק בשבילם. הם סירבו לקבל חלב או תבשיל מכל מי שלא יהיה. ואם קרה שאיש מושב, מכניס אורחים, היה מפציד בהם מאד להצטרף אל שלחנו לארוחת צהרים או לסעודת הערב ולהישאר ללון אצלו על טפסל השינה במטבח — היו מצהירים בפניו בקול רווי כאב ויגון:

“יהודי יקר! להוי ידוע לך, שאנחנו עוכדי ישראל! עשרות שנים היינו מאכילים טרפות ליהודים ידאים ושלמים והכשלנו אותם בעבדות חמורות ביותר! אין אנו ראויים אפילו שתתנו לנו רדיסת דגל בצל קודתכם! גם את פרוסת הלחם היבשה ואת המים במשורה אין לנו זכות לקבל! אך אין לנו בדידה, כי אחרת נגווע ברעב!” ובעוד המארח טוב הלכ נשאר כפה פעור מתמהון, היו סובבים על עקבם ועוזבים את המקום.

ואם אידע שכדרך הנרודים שלהם, חסרה המטרה, נקלעו לעיד או עיידה, היו פונים מיד לבית הכנסת של הקהילה ומחכים שם עד שקהל המתפללים התאסף לחפלת מנחה ומעריב. ואז היו עולים על הבימה, מבקשים שיהיה שקט, וחוזרים על ההכרזה:

“יהודים! כאן עומדים לפניכם שני פושעי ישראל שבמשך עשרות שנים הכשילו אלסים ורכבות במאכלות אסורות! אנו מתחרטים עתה על כל מה שעוללנו ומבקשים לחזור בתשובה כדי לכפר על עוונותינו! אנא יהודים דחמנים בני דחמנים, בקשו דחמים עלינו! הפילו תחנוניכם לפני דבון העולמים שתשובתנו תתקבל בדצון ולתקן את נשמותינו שלא נאבד לעד בשאול תחתיות!”

את דבריהם היו מסיימים בככי תמרודים, כשהם מטיחים את אגרופיהם כלבם. ועם גמר התפלה היו מטילים את עצמם על המפתן שליד פתח היציאה, ומתחננים יחד בקול קודע לבבות:

“אנא אחים יקרים, עשה עמנו חסד ותגמלו לנו טובה ותדרכו ברגליכם על גופינו ותורקו בפרצופינו, כדי למדק את חטאינו ופשעינו!...”

פה ושם נמצאו כאלה שהטילו ספק בכנות דבריהם ונטו לראות בכך מין הצגה מכוימת של נוכלים, שכל חפצם הוא לזכות לאהרת הצבור כדי להנות ממתנות יד הגונות. אך העובדה שהם סירבו בעקשנות לקבל שום נרבת כסף. ודק לעתים נדידות היו מסכימים לקבל אצל מישהו תבשיל חלבי שנשאר מאתמול, ואכלו אותה בעמידה בחצד הבית או כפתח הרידה, ומיר אח”כ הלכו ל”הכנסת אורחים”. מקום שם שכבו לישון על הארץ עם אבן למראשותיהם (אם כי היו שם מטות ושמיכות בשביל עובדי אורח עניים) — שיכנעה את כולם שאין להם עסק עם אנשי מרמה, אלא עם חוזרים בתשובה באמת. המפקידים את עצמם לסבל ולעינויים על מנת לזכות למחילה ולכפרה, ואז היו הבריות מרחמים עליהם וכל אחד איחל להם שתשובתם תעלה ותגיע עד כסא הכבוד ותתקבל בדצון “כקרבן עולה וכקטורת כליל...”

דק כליל שבת ובשבת כבוקד היו נענים בחפץ לב להזמנתם של בעלי בתים להתלוות אליהם ולהיות אורחיהם לסעודת השבת. בשבת קיבלו פחות או יותר צורה

אנושית, כי לקראת שבת מלכתא היו מנעדים את האבק מעל בגדיהם ונעליהם ורוחצים את הפנים ואת הידים. כל שעת הסעודה היו יושבים בקצה השלחן, על חודו של כסא, ומכל המאכלים שהיו מגישים לפניהם היו דק טועמים משהו על קצה המזלג כדי לצאת ידי חובה בלבד לכבוד שבת. הם ביקשו בעיקר דק פרוסת לחם וספל מים להשקיט את דעבונם. בגמדם לאכול ולברך בדרכת המזון היו חוזרים ל"הכנסת אורחים" כדי לתת מנוחה לעצמותיהם העייפות מטלטולי הדרך של כל השבוע בנדידתם המייגעת חסדת היעד.

איתנים ברוחם

כך, לפי סדר חיים זה, ללא כל שינויים, ומבלי לנסות להקל על עצמם במאומה את סאת הסבל והעינויים, עבדו עליהם ימים, שבועות וחדשים. תקופת השנה התחלפו, מזוג האויר השתנה, אך אצלם לא חל כל שינוי. אותם המלכודים שימשו כסות לגופם הכחוש — בין בקוד ובין בחום, בין ביום ובין בלילה, בין בחול ובין בשבת.

כל מי שהסתכל בהם ראה לפניו שני עניים מדודים, מצומקים ומקומטים, גבם שחוח, ומעיניהם נשקפת ההכנעה ונמיכות הרוח של פושטי יד מימים ימימה, מעל פניהם נמוק כל זכר לאותה שביעות דצון של חיי העושר והרווחה בעבר. הם נדאו כקבצנים מדודי דורות, בהבדל היחידי, שהם לא נשאו על כתפם שום תדמיל, כי לא היה להם שום דבר להכניס לתוכו.

אך על אף הסבל הקשה — הקוד, הרעב וטלטולי הדרך המפרכים — נשארו איתנים ברוחם ללא חת, נאמנים להחלטתם לקבל יסודים באהבה. הם לא ניצלו שום הזדמנות לתת קצת מנוחה לגופם היגע, ביום חול, או להרשות לעצמם נגיסה טעימה או לגימה של תענוג. לעתים קרובות היו מציעים להם אדוהה דשנה ויותר מקודטוב משקה מחמם עצמות. ולא פעם עלו לנחידיהם דיחות הניחוח של תבשילי הדגים ושל צלי הבשר וכוסיות היי"ש, בעת שעמדו ליד דלת מטבח, כשירים הכחושה מושטת בבקשה לחתיכת לחם ישנה, או שארית של אוכל חלבי מאתמול או משלשום. הם היו איתנים כסלע ולא זזו כמלוא נימא מדרך התשובה כפי שהותווה לפניהם על ידי בעל מגלה עמוקות בהתאם לפסק הדין של בית הדין הגדול, דק בדרך זו יעלה בידם לכפד על חטאיהם.

עם תום הגלות

כך עבדו על שני השותפים בעלי-החשובה שלש שנים תמימות. שלש שנות סבל כל יתואר. הרמויות הגבריות של שני הקצבים שופעי המדץ ובדיאות היו עתה מצומקות ודוות, שבדוות ורצועות ומדוכאות עד עפר. במשך שלושת השנים הללו לא נהנו מעולם הזה אפילו הנאה קלה שבקלות. להיפך, הם דבחו כמטחוי קשת מכל דבר שעלול לגרום להם תענוג כלשהו, כדי שלא לבוא לידי נסיון. השמחה וההנאה היו

קצט

תתעכבו לא מחמת גשם ולא מחמת ברד, לא מחמת שלג ולא מחמת רוחות סוערות. במקום בו תלונו היום אל תלונו מחר. ובכל ישוב יהודי שאליו תגיעו, תלכו, ראשית כל אל בית הכנסת, תעלו על הבימה ותחזרו על ההכרזה:

”יהודים! להוי ידוע לכם, שאנחנו פושעי ישראל! במשך עשרות שנים היינו מאכילי טרפות והכשלנו אלפים ורבבות בעברות חמורות ביותר! עתה אנו מתחרטים על כל זה ורוצים לחזור בתשובה! אנא, במטותא ממכם, התפללו בעדנו ובעד נשמותינו שנזכה לסליחה ולכפרה!”.

”במשך כל ימות השבוע כל יבוא אל פיכם שום מאכל בשרי, רק בשבתות וימים טובים יהיה מותר לכם לטעום בשר, אך רק כזית, כדי לצאת ידי חובה. לישון — תישנו רק על הארץ עם אבן למראשותיכם. במשך כל אותה תקופה, תחזרו על הפתחים כקבצנים. אך תקבלו נדבות רק כדי קיום כדוחק ובצמצום ליום אחד בלבד, ורק כדי להחזיק את הנשמה, אל תשאירו שום דבר בידכם עבור יום המחר. ”לאחר שתתנהגו בצורה כזו במשך שלש שנים, תחזרו לקראקוב ברגל, ואם הקב”ה יתן לי חיים עד אז, אמשך להורות לכם אי”ה כל צעדי התשובה הבאים! אם חס ושלום כבר לא אהיה אז בחיים, תמצאו אצל ממלא מקומי מכתב סגור וחתום שיכיל את כל ההוראות על דרך התנהגותכם בדרך התשובה בעתיד.

זיכוד הנשמה

ישר מאולם בית הדין של בעל ”מגלה עמוקות” יצאו שני השותפים בעלי התשובה לעבר בתי הכנסת של העיר למלאות את פקודת הרב. תושבי העיר נדהמו ושערות ראשם סמרו לשמע וידוים של שני הקצבים העשירים, בתחילה לא האמינו למשמע אזניהם. לא קל היה להם לעכל את הידיעה המדהימה כי אכן העיר כולה הוגעלה במאכלות אסורות משך רבות בשנים. אולם וידוים של שני הקצבים, שברון לבם ובכיים הקורע לב אישר את פסקו של הרב. עתה נודע להם פשר הכרזתו של הרב ופקודתו החמורה לנתן את כל כלי הבשר של תושבי העיר ולנפצם לרסיסים מבלי השאיר מהם שריד ופליט.

העיר כולה רעשה וגעשה. רבים מלאו את בתי הכנסיות ובתי המדרש ושפכו את לבם כמים נוכח פני ה', לכפר על עוונם שנכשלו בשגגה בעברות כה חמורות. אוריה של תשובה רחשה בכל תושבי העיר והם קבלו עליהם להזהר במשנה זהירות בכל הבא אל פיהם, לבדוק בשבע עינים ולהתייחס ברצינות מרובה לכל השייך לכשרות. הוסיפו לכך גם שני בעלי התשובה, שעוררו את הקהל על ידי סיבובם בבתי הכנסת ווידוים הנורא, בהשיכם עצמם על מפתן הפתח, כמדרש לכל עובר. לאחר ששני הקצבים קיימו את פקודת הרב בכל הנוגע לעיר קראקוב, ואחד שהשתטתחו על בית העלמין ובקשו סליחה ומחילה משוכני העפר, יצאו שני השותפים בעלי התשובה לדרך נודייהם, כדי להתחיל מיד לסגף את עצמם בסבלות ה”גלות” ככפרה עבור חטאיהם. הם אפילו לא הלכו להיפרד מנשיהם וילדיהם לפני

צאתם לדרכם הארוכה ורכת הסבל, מבלי לקחת אתם מאומה פרק לכסותם לעורם, עזבו מיד את עיר מולדתם, והחלו לכתת את רגליהם בדרכי נכר לא נודעות. הם הלכו ללא מטרה וללא כיון, לא היה חשוב בשבילם מתי יגיעו למקום זה או אחר, ולא חקרו לדעת איך קוראים למקום ומה טיבו, האם זה כרך, ישוב או כפר, להיפך. הם העדיפו להיטלטל בשבילים הרחוקים ממקומות יישוב, להתגורר בשדות עזובים או ביערות. תחת כפת השמים, לשבור את רעבונם בצמחי בר ובגידולי פרא ולהשקית את צמאונן כמי מעיין — ובלכד שלא יצטרכו למתנת בשר ודם. בהרחיקם מן העיר ובצערם לכד על פני שדות ויערות דוממים יכלו להרהר בשקט ובאין מפריע, העובדה שמעטה יכול כל שעל אדמה לשמש להם כמקום משכב בלילה וכל אבן יכולה להיות כר למראשותיהם, פקחה את עיניהם לראות ולהבין איזה כסילים היו כל ימיהם ברדפם אחרי העושר ובהתמכרותם לתאוות הבצע במדה כזו עד כדי לעבור את העברות החמורות שבתורה. הנדידה בחיק הטבע, כאשר צרכי הקיום שלהם היו כמעט אפסיים, עוררה בהם שוב ושוב את ההכרה כמה טוב לו לאדם לחיות חיי צנע עם מצפון נקי, מאשר לשאוף לחיי מותרות ועל ידי כך להיסחף למעשים נפשעים, לחטוא ולהחטיא את האחרים.

בשאפם עידוד מהחלטתם הנחושה לקבל על עצמם יסורים באהבה, צעדו השניים בדרך לא דרך, מבלי לדעת לאן יובילום רגליהם. הם פסעו ברממה, בשפתיים חשוקות, הראשים מורדים והעיניים נעוצות בקרקע, וכל אחד שקוע במחשבותיו. מה השעה כעת? האם קרובה שעת הערב? מה יהיה מזג האויר? האם מתקרבת סופה? האם יבוא גשם? — כל השאלות האלו לא עניינו אותם כלל. בכל פיסת קרקע, בה חדרוונה רגליהם עם בוא השמש, שם ישארו לשכב למנוחת הלילה. וכאשר יתפוט אותם הגשם או תפגע בהם הסופה, רק אז יחפשו מחסה כדי למצוא מגן מהקור והרטיבות.

מפעם לפעם היו מחליפים ביניהם מילה או שתיים, אך אלה יצאו מפיהם בנחת ובענווה והכנעה בלתי רגילים, רחוק כרחוק מזרח ממערב מדרך דיבורם של שני סוחרים גדולים כמוהם, שרק לפני שבועות מספר ניהלו עיסקות ענף. החזרה בתשובה שהם קיבלו על עצמם בכל לבם ונפשם, הפכה אותם בכת אחת למיני יצורים שלא מעלמא הדין, שאין להם שייכות לחיי אנוש רגילים.

גלות ארוכה

כשגברה עייפותם, ורגליהם פקו מרוב הליכה, היו מטילים את עצמם על האדמה הצחיחה, בשוחה כלשהי, אחד על יד השני ושוקעים בשנת ישרים. כשהיו מתעוררים בלילה הם לא התענינו לדעת מה השעה. ומיד כשהאיר השחר היו קמים "ממשכבם" וממשיכים בדרכם.

כאשר הרעב התחיל להציץ להם, היו סורקים בעיניהם את הסביבה עד שמבטם נפל על מיבנה כלשהו, וצעדו לעברו כדי לבקש שיתנו להם לקיים את נפשם. פיסת

"כשם שלרופא הכירוג, אסור להתרגש נוכח יסורי החולה בעת שהוא חותך בבשר החי", — המשיך הרב — "ועליו להחזיר את איזמלו עמוק יותר ויותר פנימה, ללא רחמים, כדי להגיע למקומות הנגועים, לקרוח ולשרש עד העצם ולפעמים אף לקטוע את העצם עצמו — כך אסור לי לחוס ולחמול על גופכם הגשמי, אלא לייסר אתכם ולענות אתכם בעינויים וכאבים קשים ומרים ביותר, ובלבד להציל את נשמותיכם מלהיצלות כאש הגהינום לנצח נצחים!"

דרך התשובה

"ובכן, הקשיבו איפוא ואגידה לכם מה הם הצעדים הבאים שעליכם לעשות בדרך התשובה:

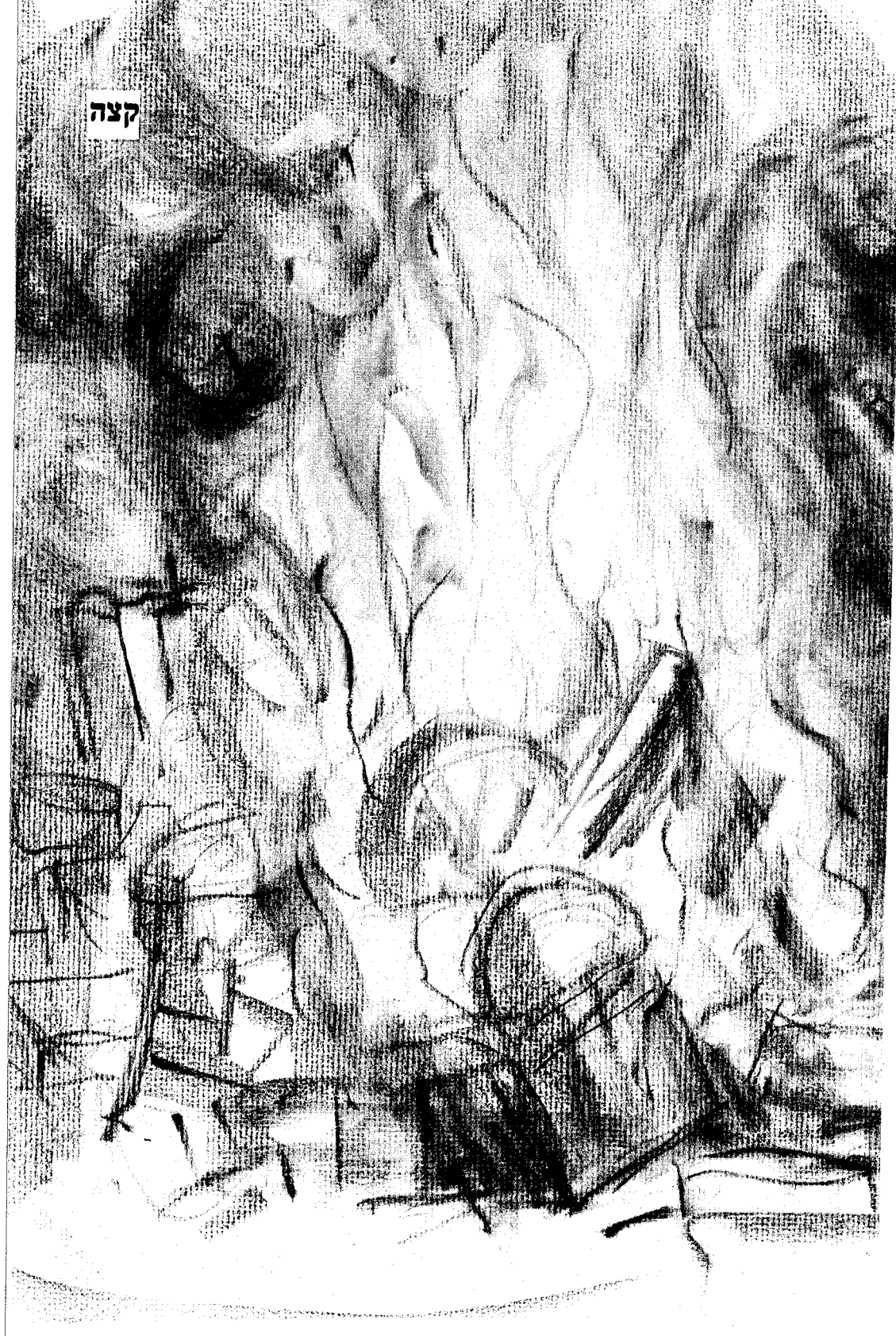
"על שניכם לעבור בכל בתי הכנסת ובכל בתי המדרש שבקראקוב, בשעה שהם מלאים מתפללים, לעלות על הבימה ולהכריז בקול רם כדלהלן:

"יבותי! הננו מודיעים ומתוודים בפניכם, שאנחנו חוטאים ופושעים! עוכרי ישראל! כמשך עשרות שנים הפצנו ביניכם בשר טרפה והכשלנו אתכם בעבירות חמורות ביותר! המטנו אסון עליכם ועל נשמותיכם ע"י שפיטמנו אתכם בנבלות ובחלב! מי יודע כמה מקרוביכם או ילדיכם נגדעו מן העולם בעוון זה, נכרתו בדמי ימיהם, כחייבי כריתות! אנו מודים ומתוודים על כך ברבים, ומבקשים ומתחננים לפניכם לסלוח לנו על כל מה שעוללנו לכם, ולהתפלל בעדנו אל אלוקי הרחמים שגם הוא יקבל את תשובתנו וימחול לנו על כל עוונותינו...

"אל תמהרו לרדת מהבימה". הורה להם הרב "אלא תישארו שם ותמשיכו לבכות ולקונן ולהתחנן, להכות על חטא ולחלוש את שערותיכם ולא לסגור את מעיין הדמעות, עד שיכמרו עליכם רחמי הקהל, והם יודיעו לכם שהם מוחלים לכם במחילה גמורה ושהם יתפללו עליכם שגם השי"ת יסלח לכם על חטאתיכם. עם סיום התפלה, לפני שהקהל יוצא מבית הכנסת, תשכיבו את עצמכם על מפתן פתח היציאה, וכל מי שיצא מבית הכנסת יצטרך לדרוך עליכם ולירוק בפניכם...

"כל אותה שעה בעת שתהיו שטוחים על הארץ וקהל היוצאים מבית הכנסת יעבור וידרוך עליכם, תגידו ויודו כמו ביום הכפורים ותכו על לבכם ב"על חטא!" "כך תעשו בכל בתי הכנסת בעיר, וכשתגמרו לעבור את כל בתי הכנסת ובתי המדרש, מבלי להחסיר אף בית תפלה אחד, תצאו לבית העלמין, להשתטח על קברות הצדיקים ועל קברותיהם של אלה שנפטרו זה לא כבר ושל אלו שמתו במגפות. תבקשו מחילה מהצדיקים הקדושים ושאר הנפטרים, שאולי ניספו בעוונותיכם, ותעוררו את רחמיהם שהם יתפללו בעדכם וימליצו טוב בעדכם בפני בעל הרחמים. "לאחר כל זאת תעזבו את העיר קראקוב ותלכו לערוך "גלות" לתקופה של שלש שנים. עליכם לנדוד רק ברגל, תמיד להיות נע ונד, אל תתעכבו במקום אחד יותר ממצע לעת, חוץ משכחות וחגים, תמשיכו כנדודים בכל מזג אוויר שהוא. אל

קצה

קצא

כמה רבנים ניגשו אל בעל מגלה-עמוקות והציעו לו שיצוה על שני הקצבים ללכת בינתיים הביתה, כדי שבית הדין יוכל לדון בענין בשקט ולחפש דרך כיצד להציל את נשמותיהם מדינה של גהינום.

לאחר ששני השותפים מאכילי הטריפה עזבו את האולם, פתחו חברי בית הדין בהתייעצות קדחתנית בינם לבין עצמם, דנו והתוכחו במרץ, במאמץ לקבוע את המעשה ואת הדרך אשר לפיה ילכו ויתנהגו החוטאים כדי להגיע לתשובה שלמה ולבוא לעולם האמת כשהם מנוקים ומצורפים מעוונותיהם הכבדים.

לא בנקל הגיע בית הדין לסיכומים בקשר לדרכי התשובה. הדיונים וה"שקלא וטריא" נמשכו שעה ארוכה. המצחים הגבוהים של הרבנים נחרשו קמטים עמוקים מרוב מאמץ לצלול בים הש"ס והפוסקים, ראשונים ואחרונים, וכל המקורות שיש להם שייכות לסוגיות של חוטא ומחטאי, הכשלת הרבים, חיבי כריתות וחיבי לאוין, נבלה וטריפה, חלב ודם.

כשנתעוררו ספקות וחילוקי דעות ניגשו לייץ בספרים. עד מהרה התמלאו כל השולחנות בספרים פתוחים שהוציאו מהארונות הרבים שהקיפו את הקידוח. גם הרב בעל מגלה עמוקות הביא מכיתו ספרים עתיקים יקרי ערך, שמהם צידד להוכיח, שחשובה מחאימה יכולה לכפר גם על החטאים הנוראים האלה.

הדיונים והוויכוחים החריפים נמשכו עד שעה מאוחרת כלילה, כשכולם שחוטטים מרוב עייפות. החליטו להפסיק את הישיבה, ולחדש אותה למחרת בבוקר. הרבנים חברי בית הדין סודרו למנוחת הלילה אצל הבעלי הבתים החשובים בקראקוב, אם כי אלה לא ידעו כלל "מה הולך כאן" ובשל מה כל הפעילות האינטנסיבית הזו.

הרבנים חברי בית הדין הקדימו לקום בהשכמת הבוקר, התפללו, סעדו בחפזון את פת השחרית, ומיהרו לבית הכנסת הגדול כדי לחדש את הדיון שהופסק אמש, במטרה לחרוץ את כללי התשובה עבור הקצבים מאכילי הטריפות. כך עברו כמה ימים של ישיבות ודיונים, ועדיין לא יכלו חברי בית הדין להגיע לידי החלטה אחידה בדבר דרכי התשובה עבור שני הבעלי העבירה, הרוצים למרק את עוונותיהם בעולם הזה ולהגיע זכאים לעולם הבא.

הקצבים מתכוונים לגזר דינם

בינתיים נשאר שני הקצבים השותפים סגורים בדירותיהם, קפואים ודוממים, פניהם רעים ונפולים לבלי הכר, כמעט ללא אוכל וללא שינה, רק בוכים ומקוננים, מזמן לזמן, כאשר מלאי הדמעות התחדש...

עם כל זאת, לא ירעו המוני היהודים בקראקוב אף שמץ קל על מה המדובר, לשם מה התכנסו ובאו לכאן כל כך הרבה רבנים וגדולי תורה, ואיך כל זה מתקשר עם שני הקצבים השותפים, כי הרב בעל מגלה עמוקות השכיל לנהל את כל הישיבות וההתייעצויות בסודיות מוחלטת. אף איש, חוץ מחברי בית הדין, לא היה רשאי

להימצא בבית הכנסת הגדול בימים אלה. האדם היחיד שנתנה לו רשות כניסה היה שמש בית הדין, והלה הוזהר באזהרה חמורה לשמור את לשונו ולא לספר לשום אדם שבעולם דבר וחצי דבר בקשר לגילוי השערוריה האיומה של האכל בשר טרפה לעיר שלמה במשך עשרות שנים על ידי שני השותפים הקצבים, העשירים ובעלי העמדה הנכבדים ביותר בעיר — עד שתגיע השעה שאפשר יהיה לפרסם את הדבר ברבים. בני הבית של הקצבים השותפים, נשיהם וילדיהם, חתניהם וכלותיהם, לא ידעו את נפשם מרוב תדהמה. הם הפגיעו בכעליהם ובאביהם, והתחננו לפניהם:

“אבא! חתני! מה קרה? דבר! אמור מילה!”

אך לא קיבלו כל מענה...

הם התענו והתייסרו כל העת, לא סידרו את הבית, לא הציעו את המטות — אך שום דבר לא הועיל, השנים היו דוממים כאבן.

גזר הדין

לבסוף הגיע היום בו נפלה ההכרעה, נוסחת ההחלטה המוסכמת שנתקבלה ע"י בית הדין בבית הכנסת הגדול נרשמה בקולמוס של נוצת אורז על פני גליון נייר ארוך, ובה סעיפים רבים בדבר דרכי התשובה עבור שני השותפים מאכילי הטרפות. אז שלח בעל מגלה עמוקות את השמש לקרוא לשני השותפים שיבואו להתייצב בפני הרבנים חברי בית הדין הגדול.

הרבנים כמעט שלא הכירו את שתי הבאים, שראו אותם רק לפני ימים מספר. שניהם השתנו פלאים במשך ימים ספורים אלו, כאילו החליפו צורה. פניהם היו כפני אדם הנוטה למות, חלשים ותשושים כאילו אזלה מגופם טפת דמם האחרונה... בקושי יכלו לעמוד על הרגליים...

חזותם המזועזעת של שני מבקשי התשובה אשר מקצבים גברתנים, שהרם כמעט פרץ מפניהם מרוב אונים ובריאות, הפכו תוך ימים ספורים לצל אדם, אך ורק עקב הצער ויסורי החרטה על מעשיהם בעבר, נגעו מאד ללב חברי בית הדין, ובעיני רבים נצנצו דמעות של רחמים וחמלה.

“אם הם מתייסרים ביסורי חרטה כאלה, הרי הם בעלי תשובה ממש!” קרא אחד הרבנים, שלבו נתכווץ בקרבו מרוב רגש.

“הרי מינוט חלבם ודמם, צריך להתקבל כאילו הקריבו קרבן עולה על מזבח התשובה!” החרה החזיק אחריו רב שני בקול רווי דמעות.

הרב בעל מגלה עמוקות קם ממקומו ובבית הכנסת הושלך הס, הוא פנה אל שני הקצבים, שנשארו עומדים ליד הפתח כשעיניהם נעוצות ברצפה, ושאל אותם בקול רם:

“האם מוכנים ומזומנים אתם לקבל על עצמכם לשמור ולעשות ולקיים את כל מה שבית דין זה יטיל עליכם?”

“כן!!!” ענו שניהם כאחד בכל כוחם. “אפילו אם תצוו שיגזרו אותנו לגזרים

קפט

עבור נשמתו החוטאת, פתח אחד מהם את דבריו והשני החרה החזיק אחריו: "מזה עשרות בשנים אנו משווקים ומפיצים בשר טרף בכל רחבי קראקוב! בגלל תאוות הבצע הכשלנו את יהודי העיר בעבירות חמורות ביותר!"

"היינו נוחרים בהמות ומנבלים עגלים ומוכרים את בשרם בתור כשר למהדרין מן המהדרין! בשר הטורפה שלנו מצא את דרכו בכל בית יהודי בקראקוב! אין בית אשר מטבחו לא נתגעל במאכלי פיגול שסופקו על ידינו. הודות לכך הגענו לרכוש עצום. קנינו לנו בתים, ווילות הדורות הטובלות בגני נוי מטופחים להפליא, מילאנו את דירתנו בכל שכיות החמדה שנפשנו חשקה בהם: רהיטים יקרים כמו בארמונות מלכים, כלי כסף וכלי זהב, חכשיטי פז ויהלומים נוצצים. כאנו בקשרי חיתון עם המשפחות המיוחסות ביותר, חילקנו גם סכומי כסף גדולים לצרכי צדקה — וכל זה בא לנו מהרווחים של הפצת בשר התועבה והכשלת אלפים ורכבות יהודים תמימים שהתפטמו במאכלות אסורות!"

"עתה נפקחו עינינו לראות ונוכחנו לדעת מה עוללנו מאז ימי נעורינו ועד היום! אנו בושים מעצמנו ומלאים ייסורי חרטה. אנו יודעים שעבור חטאים כאלה לא יוצאים אף פעם מגיהנום! עד כה לא עמדנו על חומרת הפשע. אנחנו עמי הארצות ובורים: מעולם לא לימדו אותנו מאומה! מאז היתחנו ילדים קטנים היינו יחומים מאב ומאם, ולא היה מי שיחנך אותנו. עתה נודע לנו כמה אנו צריכים להכות על חטא! אנו מבקשים איפוא ממעלתכם להוציא בשבילנו תשובת המשקל כדי שנוכל לכפר על עוונותינו. אנו מוכנים לקבל על עצמנו סיגופים קשים ביותר, שיבזו אותנו, שירמסו את כבודנו עד עפר — ובלבד להגיע לעולם האמת כשאנו ממורקים ומצורפים מהעבירות שבידנו..."

זעקת שבר

עוד לפני ששני הקצבים השוחפים סיימו את דברי הווידוי שלהם, כבר עברה חלחלה בין שורות הרכנים, שבקושי יכלו להאמין למשמע אזניהם, ופה ושם פרצו התייפחויות של ככי ולחש רחש של תמהון ותדהמה, אך לאחר שכל הפרשה כולה נגלה בפניהם על חומרתה, הקיף היגון והכאב את כולם. חלק מהרכנים קרעו קריעה... ירדו לשבת על הרצפה כאבלים ופתחו בנהי וקינה כמו על חורבן בית המקדש.

"שוד ושבר!" קוננו הרכנים "כל המאכד נפש אחד מישראל כאילו אבד עולם מלא!" כמה נפשות נגדעו מן העולם בטרם עת! בעון ההסתאכות במאכלי נבלה וטרפה וחלב פרצו המגפות, ועוללי ימים ותינוקות של בית רבן ניספו בה, ופתיל חייהם ניתק!!"

"האם ישנה בכלל אפשרות תשובה בשבילם?" נורקה שאלה מפיו של אחד הרכנים.

"אין להם תקומה! אבדה תיקוותם!" קבעו רכנים אחרים בסערת רוחם.

"גם כל הארבע מיתות בית דין אינם עונש מספיק בשביל פשעים כאלה" קרא משהו ברתיחה ובזעם עצור " שום תשובת משקל לא תוכל לצרף את נשמותיהם החוטאות, נגזר עליהם להתהפך ולהתגלגל בכף הקלע לעולמי עד!..."

שני השותפים הקצבים עמדו פיק ברכיים כשעיניהם כבושות בקרקע, ודברי הזעם של הרבנים שהוטחו כלפיהם בלהט רק ברגעים החמים של הגילוי המדהים, נחתו על ראשיהם כמהלומות עזות ופגעו בהם כמדקרות חרב. מעיהם נתהפכו בקרבם ומרתם כאילו נשפכה והרוק בפיהם היה מר כלענה.

הם הטילו את עצמם על הארץ בשאריח כוחותיהם ופתחו כיללה צרחנית כשל חיה פצועה:

"רבנים קדושים! רחמו על נשמותינו! אל תחוסו על גופינו כלל וכלל! תצוו אפילו לסרוק את בשרנו במסרוקות של ברזל ולזרות מלח על הפצעים ואנחנו נקבל את היסורים מבלי לפצות פה — ובלבד שנציל את נשמותינו מדראון עולם בשאלו תחתיות!!"

כאשר בעל מגלה עמוקות התכונן בפניהם הזועמים של הרבנים שבקושי יכלו לשלוט ברוחם, ולאזינו הגיעו יללות הרפאים המחרידות של הקצבים השותפים, שבקעו מלכותיהם השבורים והרצוצים, נחעוררו רחמיו על שתי הנשמות האבודות, והוא פנה אל בית הדין, בקול רך ומשיב חמה, בהתאמצו לשדל את הרבנים להטות אוזן קשבת לתחנוניהם של החוטאים המבקשים לפתוח להם שערי תשובה — ולנסות ככל זאת למצוא מוצא...

אין חוטא שאין לו תקנה

"מורי ורבותי, רבנים ודיינים מומחים!" פתח הרב את דבריו "ידועים ומקובלים עלינו דברי רבותינו בעלי התלמוד ונושאי כליהם, אין חטא שאין לו תקנה! התשובה בוקעת ועולה דרך כל הרקיעים ופורצת כל השערים הנעולים! ואמרו בגמרא על מנשה מלך יהודה, אשר העמיד צלם בהיכל ה', כאשר ביקש לחזור בתשובה, נעלו המלאכים בפניו את כל השערים, כדי שתשובתו לא תתקבל — ואז גברה מדת הרחמים על מדת הדין והקב"ה כביכול עשה לו כמין מחתרת ברקיע כדי לקבלו בתשובה! ואם השי"ת ריחם על חוטא גדול כזה שהכניס פסל בבית המקדש, מדוע לא יכמרו רחמינו על שני האנשים האלה המתפלשים בעפר לרגלינו ומתחננים ומבקשים סליחה וכפרה — מדוע לא ננסה למצוא מרפה לנפשם ולחזור בשבילם דרך לחשובה?"

דבריו הנרגשים של בעל מגלה-עמוקות שיככו במקצת את טערת הרוחות והפיגו במידת מה את הריתחה והזעם שהופנו נגד השניים, כשכילו מעשי הנבלה שביצעו, בהכשילים עיר שלמה במשך שנים בעבירות חמורות ביותר. גם המראה של השניים ששכבו עתה על הרצפה בהכנעה ובהשפלה כשפניהם כבושות בקרקע ויללת היאוש שלהם ממלאת את חלל האולם, עורר בכל זאת את רגשי הרחמים שכלב חברי בית הדין והם התחילו להתלחש ביניהם ולטכס עצה כדת מה לעשות.

